

Curierul ADVENTIST

**Principiile
educației adventiste**

Anul LXXXIII
August 2006
nr. 8

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Tehnoredactare și grafică: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
L-a atins un înger
Gabriel Dincă
- 4 Devoțional
Păstorul și turma lui
Gheorghe Burlacu
- 6 Educație
Principiile educației adventiste
Valeriu Petrescu
- 10 Interviu
20 de ani de cântec pentru Dumnezeu
Marius Andrei
- 12 Stil de viață
ABC-ul conducerii spirituale zilnice
Victor A. Parachin
- 14 Spiritual
Regăsirea iubirii
Adrian Neagu
- 16 Reportaj
Întâmpinând cu succes maladia secolului XXI: Stresul și depresia
Cristina Dăscălescu
- 18 Pagina membrilor
Lumină sau întuneric, binecuvântare sau blestem, călăuză sau obstacol
Costel Petrea
- 20 Tineret
„Ce caută aceștia aici?”
Beniamin Zeiler
- 22 Dela cititori...
Noi am experimentat și funcționează!
Hajnal Bota
- 24 Spiritul Profetic
Rabinii și Ellen White
Elfred Lee
- 26 Sănătate
Ce facem cu surplusul
Magda Ionescu
- 28 Știri
- 30 Pagina copiilor
Operațiunea de salvare
Rene Alexenko Evans
- 31 De la inimă la inimă
„Fac totul pentru Evanghelie”
Dumitru Popa

L-a atins un înger

GABRIEL DINCĂ

Sunt anumite ocazii în viața când un simplu gest de amabilitate și împreună-simțire sau un simplu cuvânt pe care ni-l oferă cineva poate însemna foarte mult. O strângere de mână, o bătaie pe umăr, o îmbrățișare sau un simplu surâs și putem prinde aripi, putem fi ridicați din cele mai adânci văi ale descurajării și epuizării. Deși aceste lucruri nu costă nimic, ele oferă mult.

Cu mult timp în urmă, am fost impresionat atunci când am găsit într-o carte cât valorează un zâmbet. Autorul spunea: „Nu costă nimic, dar oferă mult. Îi îmbogățește pe cei care îl primesc, fără a-i sărăci pe cei ce-l oferă. Nu trăiește decât o clipă, dar amintirea lui supraviețuiește uneori o eternitate. Nimeni nu e atât de bogat încât să se poată descurca fără el, și nimeni atât de sărac după ce i-a cunoscut avantajele. Zâmbetul aduce fericirea în cămin, cultivă bunăvoința într-o relație și este parola prieteniei. Aduce odihnă celor oboșiți, speranță celor descurajați, lumina soarelui pentru cei triști și este cel mai bun antidot natural pentru necazuri. Totuși, nu poate fi cumpărat, cerșit, împrumutat sau furat, căci nu servește la nimic până nu este dăruit.”

Un simplu zâmbet, gest sau cuvânt, o simplă atingere a dragostei și putem aduce speranță în viața unor semeni de-ai noștri sau putem oferi aripi celor căzuți și descurajați. Dar v-ați gândit ce s-ar putea întâmpla în viețile unor oameni când un înger al Domnului ar oferi o asemenea atingere?

Cum să te ridici atunci când ești prăbușit

Un astfel de moment este descris în 1 Împărății 19, unde un înger al Domnului îl atinge pe Ilie. Era un moment dificil prin care trecea profetul lui Dumnezeu. Era prăbușit la pământ și dormea, pentru că era epuizat atât fizic, cât mai ales spiritual. Era descurajat și frământat cu privire la viitor pentru că în urma unei mari lucrări pe care o făcuse, nu se vedea aproape nimic. Depusese mult efort, făcuse risipă de curaj și de dăruire pentru ca o reînviare să aibă loc în poporul lui Dumnezeu. O reînviare prin care poporul să se pocăiască de păcatele lui și să se întoarcă cu toată inima la Domnul. Dar nu se întâmplase acest lucru și acum era dezamăgit și nu știa încotro s-o apuce. În urma acestor lucruri și a amenințărilor reginei Izabela, Ilie simte că slujirea lui a fost un eșec. De aceea, se hotărăște să alerge departe de locul unde se afla. Prefera să fie singur și să moară. Așa că, după un drum lung, se prăbușește la pământ și adoarme.

Acest tablou prezentat în Scriptură se potrivește perfect cu imaginea unui om descurajat, care suferă evident de o depresie. Dar care era problema lui Ilie? Profetul care făcuse să cadă foc din cer, care înviașe un copil dintre morți cu ajutorul lui Dumnezeu, care chemase un popor întreg la pocăință era acum prăbușit la pământ. De ce? Pentru că Ilie nu învățase să se încreadă pe deplin în

Dumnezeu. Versetul 4 din capitolul 19 ne descoperă chiar mai mult. El avea o părere mai înaltă față de sine, avea o problemă spirituală, pe care suntem sfătuiți de Scriptură să o evităm (Rom.12,3; 1 Cor.10,12). El se credea mai bun decât părinții săi și acum, când descoperă realitatea, cade dezamăgit. În loc să privească la puterea lui Dumnezeu, el își îndreaptă privirea mai de grabă asupra circumstanțelor prin care trece. Cu siguranță că nu era voia lui Dumnezeu ca profetul său să se oprească din lucrare. Sa, la amenințările Izabelei, ci să conducă țara într-o reînnoire a devoțiunii față de Dumnezeu. Dar lucrul acesta nu s-a întâmplat.

Ce reîmprospătează viața noastră

Cum l-a ajutat Dumnezeu pe Ilie într-o astfel de situație? În primul rând, a trimis un înger la el. În timp ce profetul dormea sub un ienupăr, simte o atingere. Nu a fost o zguduire plină de reproș, ci doar o atingere delicată și un glas plăcut l-a trezit: „Scoală-te și mănâncă”. Profetul s-a sculat, a mâncat și a băut, apoi s-a culcat la loc. Îngerul a venit a doua oară și l-a invitat din nou să mănânce, spunând că drumul pe care îl are de făcut este prea lung pentru el. Aici, el nu se afla la pârâul Cherit, unde era hrănit de corbi, și nici în casa văduvei din Sarepta, ci într-un loc unde chiar îngerul Domnului îl hrănea. Domnul știa că Ilie avea nevoie de odihnă și refacere, așa că El i-a împlinit mai întâi aceste nevoi.

Acest episod din viața lui Ilie ne arată că atunci când trecem prin momente de descurajare și îndoială, Dumnezeu știe să răspundă nevoilor noastre. El are milă de noi și caută cu multă dragoste și răbdare, să ne ridice din dificultățile noastre. Când a stat de vorbă cu profetul, Dumnezeu nu i-a ținut un discurs moralizator, ci l-a atins iubitor și i-a vorbit cu multă amabilitate inimii lui. Ceea ce vântul, cutremurul și focul nu au putut face a fost realizat de acel susur blând și subțire: „Ce faci tu aici, Ilie?” Inima lui a fost atinsă de dragostea lui Dumnezeu și el a redescoperit caracterul plin de iubire al Creatorului său, ceea ce l-a ajutat să se întoarcă pe drumul cel bun.

Privind în jurul nostru, constatăm că sunt tot mai mulți oameni derutați în călătoria vieții lor, descurajați și uneori prăbușiți la pământ. Metoda lui Dumnezeu pentru astfel de situații este de a trimite îngerii Săi pentru a le oferi atingerea dragostei Sale și pentru a le oferi speranța salvării lor. Vrei să fi tu acel înger?

Gabriel Dincă,
redactor-șef,
„Curierul
Adventist”

Păstorul și turma lui

GHEORGHE BURLACU

Sfânta Scriptură vorbește, în multe ocazii, despre păstor și turma sa. În toate cazurile când e vorba despre păstor, în mod implicit acolo este și o turmă, altfel numele n-ar avea nici un sens. Sunt și ocazii (puține) când se vorbește despre turmă fără păstor, numai că, în aceste cazuri, se sfârșește prin împrăștierea și pierderea turmei. Ținând cont de aceste lucruri, nu putem separa păstorul de turmă, nici turma de păstor. Să privim asupra unor exemple din Scriptură, din care avem de învățat fiecare câte ceva.

Păstorul la pas cu turma

Geneza 33,13-14: „Iacov i-a răspuns: 'Domnul meu vede că copiii sunt micșori, și am oi și vaci fătate; dacă le-am sili la drum o singură zi, toată turma va pieri. Domnul meu s-o ia înaintea robului său; și eu voi veni încet pe urmă, la pas cu turma, care va merge înaintea mea și la pas cu copiii, până voi ajunge la domnul meu, în Seir'.”

Este unul dintre cele mai mișcătoare pasaje din Scriptură, care arată iubirea unui păstor față de turma sa. Iacov se întorcea din Padan-Aran și, după întâlnirea cu fratele său Esau, acesta se oferă să-i lase o parte din soldați pentru protecție. De ce n-a primit? Era într-o călătorie lungă, plină de tot felul de primejdii, și aceștia l-ar fi apărut în caz de nevoie. Iacov știa că, rămânând cu el, acești soldați n-ar fi avut răbdare să meargă în pasul turmei, iar graba ar fi dus la pierderea ei. Sunt uimit de răspunsul lui Iacov: am copii micșori, vaci și oi fătate, și dacă le-am sili la drum o singură zi, toată turma ar pieri. Iacov vrea să meargă la „pas” cu turma. Ce lecție extraordinară pot învăța de aici părinții, pastorii, prezbiterii, diaconii de grupă, instructorii Școlii de Sabat, dirigințele tineretului, instructorii de la copii etc.! Cum ar fi în fiecare familie, dacă tata și-ar lua timp pentru copii lui? Cum ar fi în fiecare comunitate, dacă prezbiterul i-ar privi pe toți la

fel? Cum ar fi, dacă fiecare dintre noi ar proceda ca Isus? Calificarea pentru lucrarea de păstorie se face în școala Mântuitorului. Numai învățând de la El, putem fi slujitori eficienți în lucrarea lui Dumnezeu.

„Ceea ce-i pregătește pe lucrători, atât bărbați, cât și femei, de a deveni păstori ai turmei lui Dumnezeu este însoțirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Atunci când cultivă gândul că Hristos este Însoțitorul lor, ei vor simți o temere sfântă și o bucurie sacră în mijlocul experiențelor lor pline de necazuri și al încercărilor lor. Ei vor învăța cum să se roage, în timp ce vor lucra. Ei vor fi crescuți în răbdare, bunătate, amabilitate și spirit de ajutorare a altora. Ei vor practica adevărata curtoazie creștină, ținând minte că Hristos, Însoțitorul lor, nu poate să aprobe cuvinte sau sentimente aspre, lipsite de amabilitate. Cuvintele lor vor fi curățite. Puterea vorbirii va fi considerată de ei ca un talant prețios, împrumutat lor pentru a face o lucrare înaltă și sfântă. Instrumentul omenesc va învăța cum să-L reprezinte pe Însoțitorul divin cu care este asociat. Acestei Sfinte Ființe nevăzute, el îi va arăta respect și temere, deoarece el poartă jugul Lui și învață metodele Lui curate și sfinte. Aceia care au credință în acest divin Sprijinitor se vor dezvolta. Ei vor fi dăruiri cu puterea de a îmbrăca solia adevărului cu o frumusețe sfântă.” (Mărturii, vol. 6, p. 323)

Calificare în școala Mântuitorului

Trăim într-o eră a vitezei, când vrem să călătorim la propriu și la figurat cu cele mai rapide mijloace de locomotie și se pare că am uitat ce-nseamnă (sau cei mai tineri nici nu au știut vreodată) să mergi la pas cu turma.

Pentru a fi păstor în acele responsabilități amintite mai sus este nevoie de educație, de multă învățătură, dar fără „chemare”, fără a fi conștient de responsabilitățile pe care le avem sau într-un cuvânt fără a iubi turma, educația și școala nu vor face din noi niște păstori de succes. Moise,

la 40 de ani, era unul dintre cei mai școliți oameni ai timpului său și a încercat să fie păstor cu sabia, dar a sfârșit prin a fugi de turmă. Adevărata ucenicie a făcut-o în urma oilor, unde a învățat răbdarea și să iubească turma atât de mult, încât atunci când Dumnezeu îl cheamă pe Israel să pască, acesta șovăie și dă înapoi în fața acestei înalte responsabilități.

„Aici a învățat el, mai pe deplin, lecția stăpânirii de sine și a umilinței. El păzea turmele lui Ietro, iar, în timp ce-și făcea datoria umilă de păstor, Dumnezeu îl pregătea să devină un păstor spiritual al oilor Lui, al poporului Israel.

Când Moise a condus turma în pustie și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb, „îngerul Domnului i s-a arătat într-o flăcără de foc.” (Istoria mântuirii, p. 111)

Școala absolvită de Moise este cea mai lungă din câte am auzit vreodată. Patruzeci de ani, în fiecare zi, de dimineața până seara, pentru a putea ocupa postul de păstor al poporului Israel. Nu am auzit nicăieri o școală cu titlul „Institutul de Poimenică”, ci doar școli teologice, care își au rolul lor educativ, unde poimenica este doar una dintre multele discipline ale teologiei. Moise a folosit cea mai mare parte a timpului învățând poimenica, și nu-i de mirare că Biblia declară că el a fost cel mai blând om de pe fața pământului. Nu trebuie uitat că avea o turmă cu foarte multe „capre”, „țapi” și „berbeci” care, de multe ori, s-au răzvrătit împotriva lui. Cu toate acestea, este gata să-și dea viața în locul turmei, numai ca ea să fie salvată. Oare eu și alții care au un rol de păstor în turma Domnului vom putea sta alături de Moise, în veșnicie? Iacov spune că „ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig”. De ce? Nu putea să lase pe alții să aibă grija oilor? El era baciul (șeful stănei) și de ce nu angaja pe cineva în locul lui?

„Era nevoie ca păstorul să vegheze asupra turmelor sale zi și noapte. Ele erau în primejdie din cauza tâlharilor, dar și a fiarelor sălbatice,

care erau foarte numeroase și îndrăznețe, pricinuind adesea mare prăpăd în turmele care nu erau bine păzite. Iacov avea multe ajutoare în îngrijirea întinselor turme pe care le avea Laban, dar el era răspunzător pentru toate. În unele părți ale anului, era necesar ca el, personal, să fie permanent cu turmele, să le ferească în sezonul secetos, ca nu cumva să piară de sete, iar în timpul lunilor mai reci, să nu înghețe din cauza frigului mare din timpul nopții. Iacov era păstorul principal; slujitorii care erau în slujba lui erau subpăstori.

„Ceea ce-i pregătește pe lucrători, atât bărbați, cât și femei, de a deveni păstori ai turmei lui Dumnezeu este însoțirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Atunci când cultivă gândul că Hristos este Însoțitorul lor, ei vor simți o temere sfântă și o bucurie sacră în mijlocul experiențelor lor pline de neaizuri și al încercărilor lor.

Dacă lipsea cumva vreo oaie, paguba o suporta păstorul principal; de aceea, el cerea celor cărora le-a încredințat grija turmei o strictă socoteală, dacă turma nu era găsită într-o stare înfloritoare.” (Patriarhi și profeți, p. 191)

Știa că doar prezența lui acolo putea asigura bunăstarea turmei și, pentru că investiția sa personală era plină de sacrificiu, nu putea grăbi turma, nu putea fi aspru și poruncitor. Iacov își iubea cu adevărat turma.

Secretul unui păstor de succes

Numai „chemarea” pentru această lucrare poate aduce satisfacții

adevărate, fără a urmări în primul rând profitul.

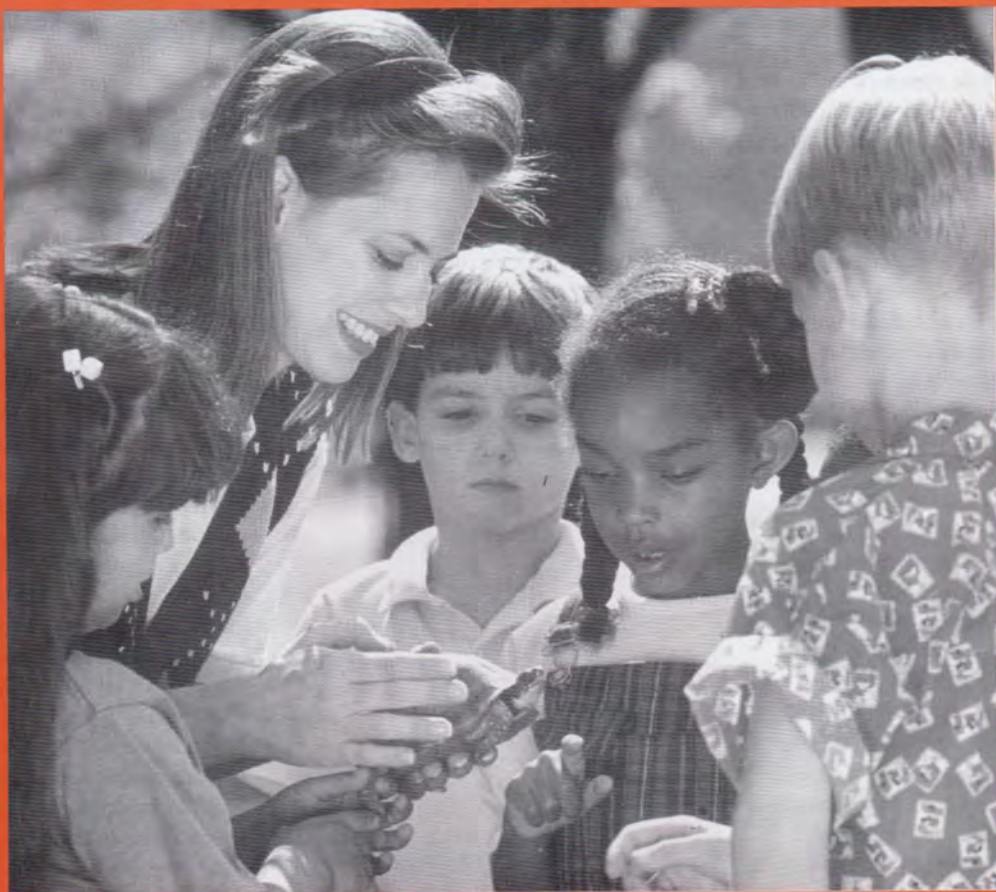
Am stat de vorbă cu cineva care toată viața lui s-a ocupat cu păstoritul și l-am întrebat de ce nu renunță, pentru că sunt și alte ocupații mai profitabile. A răspuns fără să se gândească: iubesc prea mult oile, ca să renunț la ele. Acest fapt mi-a adus aminte de un alt păstor, care a trecut prin multe încercări, dar iată ce declară: „și eu, ca să Te ascult, n-am vrut să nu fiu păstor” (Ieremia 17,16). Aici e secretul unui păstor de succes: să răspunzi chemării lui Dumnezeu și să faci cu dragoste lucrarea care îți aparține, așa cum a făcut-o Marele Păstor, despre care Ezechiel spune în cap. 34,16: „Voi căuta pe cea pierdută, voi aduce înapoi pe cea rătăcită, voi lega pe cea rănită, și voi întări pe cea slabă. Dar voi păzi pe cele grase și pline de vlagă: vreau să le pasc cum se cade”. El a făcut această lucrare ca nimeni altul, de aceea a putut să spună peste veacuri: „Eu sunt Păstorul cel bun”. El a venit să caute oia pierdută și, cu riscul vieții Sale, a găsit-o, a pus-o pe umeri și a adus-o în staul. Pana inspirată descrie acest lucru în cuvinte mișcătoare.

„Astfel, în limbajul Unuia care avea putere dumnezeiască, Hristos predă biserica Sa aleasă în brațele Tatălui. Ca un Mare Preot consacrat, El mijlocește pentru poporul Său. Ca un păstor credincios, Își adună turma la umbra Celui Atotputernic, în adăpostul cel puternic și sigur.” (Hristos, Lumina lumii, cap. 73, ed. SUP, p. 452).

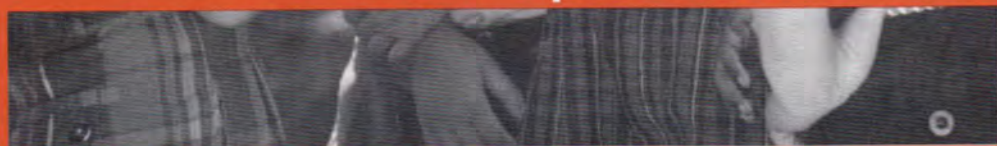
Fiecare dintre noi, care avem o anumită responsabilitate în Biserica Domnului, să lucrăm în așa fel, pentru ca atunci când vom fi întrebați: „Unde-ți este turma care-ți fusese dată, turma de care erai așa de mândru”, să putem răspunde: „Iată-mă eu și aceia pe care mi i-a dat Domnul”.

Gheorghe Burlacu,
lucrător biblic,
Conferința Moldova

Principiile

educației adventiste

VALERIU PETRESCU

Simt deja că am făcut o greșală alegând acest titlu! De ce? Fiindcă ne place foarte mult să vorbim despre principii, cel puțin nouă celor de o anumită vârstă, dar am învățat, din păcate, prea mult timp cum să evităm rezolvarea principală a provocărilor unei societăți într-o continuă schimbare. Ne-am învățat prea mult să „ne plecăm sub vremi” și ne este foarte greu să stăm asemenea tinerilor în fața cuptorului aprins și să spunem: „...și chiar dacă nu ne va scoate, să știi, împărate...” (Daniel 3,18 p.p.) că noi nu putem trăi altfel decât după principiile pe care le-am primit de la Dumnezeu.

Cu tot riscul, trebuie totuși să ne întoarcem la principii. De ce? Fiindcă situația o cere, fiindcă educația copiilor noștri este în mare pericol, fiindcă, dacă nu ne vom trezi azi, mâine vom plânge, dar va fi prea târziu. Societatea post-modernă, cu lipsa ei de adevăruri absolute, cu relativizarea tuturor reperelor morale și cu permisivitatea lipsită de orice discernământ, deformează atât de mult simțul valorilor morale, încât, dacă nu i se contrapune o afirmare clară a unor principii bazate pe un „așa zice Dumnezeu”, va face din copiii noștri niște victime sigure.

Ce este educația?

Evident că nu-mi propun să intru în hățișul unor definiții care sunt tributare filozofiei celor care le emit. Mă voi mulțumi pur și simplu să vă reamintesc ce spune Dumnezeu: „În sensul cel mai înalt, lucrarea de educație și lucrarea de răscumpărare sunt una...” (Ellen White, *Educație*, p. 21). Adevărata educație este aceea care pregătește omul pentru locuirea veșnică în prezența lui Dumnezeu. O educație care-și propune o altă țintă este sortită eșecului.

Acum mai bine de 100 de ani, Ellen White spunea niște lucruri care-i uimesc și astăzi nu doar pe oamenii credinței, ci și pe specialiștii în educație: „Ideile noastre legate de educație sunt prea înguste și superficiale. Se face simțită nevoia unei sfere mai largi, a unui țel mai înalt. Adevărata educație înseamnă mai mult decât urmarea unei anumite școli. Înseamnă mai mult decât pregătirea pentru viața care există acum. Ea are de-a face cu întreaga făptură și cu toată perioada în care îi este cu puțință omului să trăiască. Este dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale. Îl pregătește pe elev pentru bucuria slujirii în această lume și pentru bucuria mai înaltă a unei slujiri mai largi în lumea care va veni.” (*Idem*, p. 9).

Haideți să recunoaștem că ceea ce numim în mod curent educație are ținte mult mai mărunte: reușita în viață, o profesie bine plătită, recunoașterea semenilor, notorietate, satisfacerea orgoliilor, într-un cuvânt – egoism. Școlile îi pregătesc pe copii (dacă măcar asta reușesc să facă) pentru competiție, pentru a se afirma în dauna altora, pentru reușita în parametrii „selecției naturale” unde cel mai mare și mai tare îl înghite pe cel mic și slab. Sună cunoscut, nu-i așa?

Principiile divine ale educației

Acestea sunt complet diferite. Sunt ca de pe altă lume, fiindcă în realitate sunt din altă lume: din lumea lui Dumnezeu! Ele pot fi puse sub semnul cuvintelor Mântuitorului din predica de pe munte: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime... dar Eu vă spun...” (Matei 5,21.27.33). Principiile divine ale educației se bazează pe dragoste, pe dragoste față de Dumnezeu și de aproapele: „Ați auzit că s-a zis: ‘Să-l

iubești pe aproapele tău și să-l urăști pe vrăjmașul tău’. Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați-i pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Matei 5,43-44).

Pe acest principiu atotcuprinzător al dragostei se clădește toată filozofia educației răscumpărătoare. Orice nu reușește să se încadreze în acest concept este falimentar. Există multe sisteme educative, dar ele pot fi reduse la două: sistemul educației care exaltă eul și sistemul educației răscumpărătoare.

Principiile adventiste ale educației

1. O educație integrală (ea se adresează persoanei ca întreg)

De obicei, educația este concepută fragmentar. Cel mai adesea, când se vorbește despre educație, se înțelege acumularea de cunoștințe, formarea deprinderilor, pregătirea deci pentru o profesie. Dar adevărata educație are de a face cu ființa întreagă. Nu doar mintea este vizată, nu doar cunoștințele sunt avute în vedere, ci omul ca întreg: „Este dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale.” (Ellen G. White, *Educație*, p. 9).

2. O educație care pregătește pentru a servi (nu doar pentru a reuși)

Principiul divin al servirii altora este esența unei educații răscumpărătoare, fiindcă îl reobîșnuiește pe om cu regula de aur a cerului. Într-o lume a egoismului exacerb, a învăța să-i slujești pe alții nu este nici ușor, nici de dorit, dar este esențial pentru cineva care dorește să fie pregătit pentru lumea lui Dumnezeu. De aceea, programele de voluntariat sunt atât de apreciate în țările unde Biblia a însemnat, secole de-a rândul, manualul esențial pentru educație.

3. O educație a cărei sursă se găsește în Dumnezeu Însuși (și nu în câțiva specialiști)

S-au scris mii de tomuri despre educație și au apărut diverse școli de gândire în acest domeniu. Nici măcar astăzi nu există unanimitate în ceea ce privește scopurile și metodele educației. Dincolo de toate acestea, există însă o singură sursă reală de inspirație: Dumnezeu Însuși. Dacă cineva știe cu adevărat cum poate fi refăcut în om chipul lui Dumnezeu, atunci Acela nu

poate fi decât Însuși Dumnezeu. Orice altă pretenție, indiferent din partea cui ar veni, este doar încumetare.

4. Metoda adevăratei educații: comuniunea personală cu Dumnezeu (o înrădăcinare spirituală)

Fără o legătură constantă prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu și al rugăciunii, fără o conectare permanentă la sursa adevăratei înțelepciuni, educația riscă să se transforme într-un sistem complicat și arid de tehnici dezumanizante. „Toată cunoașterea adevărată și reala dezvoltare își au sursa în cunoașterea lui Dumnezeu. [...] Orice direcție de cercetare am alege, cu scopul sincer de a ajunge la adevăr, suntem aduși în contact cu inteligența atotputernică, nevăzută, care lucrează în și prin toate. Mintea omului este adusă în comuniune cu mintea lui Dumnezeu, finitul cu Infinitul.” (*Idem*, p. 9).

5. Scopul: să restaureze imaginea lui Dumnezeu în om (pentru a contracara efectele căderii sale)

Prin păcat, omul a pierdut enormul potențial de creștere și dezvoltare cu care îl înzestraseră Dumnezeu. Scopul adevăratei educații este să-l readucă pe om în posesia acestui potențial: „Refacerea în om a chipului Creatorului său, readucerea sa la perfecțiunea în care fusese creat, sprijinul dezvoltării trupului, a minții și a sufletului, astfel încât să poată fi împlinit scopul divin, avut în vedere la crearea sa – iată care avea să fie lucrarea de răscumpărare. Acesta este obiectul educației, marele obiectiv al vieții.” (*Idem*, p. 11).

6. Baza de funcționare: dragostea (față de Dumnezeu și de aproapele)

O educație care nu se bazează pe dragoste nu-și poate atinge scopul, fiindcă doar dragostea este răscumpărătoare. Dacă educația se bazează doar pe tehnici, pe idei discutabile izvorâte dintr-o altă filozofie decât cea biblică, va reuși eventual să realizeze un soi de dresaj sau însușirea unui comportament condiționat, dar nu va reuși nicicum să conducă la restaurarea în om a chipului lui Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este dragoste: „Iubirea, temelia creației și a răscumpărării este baza adevăratei educații.” (*Ibidem*).

7. Manualele principale: Biblia și natura

Este evident de ce acestea două sunt principalele manuale de educație: Biblia conține revelația lui Dumnezeu, descoperirea Sa despre Sine Însuși, iar natura ni-L descoperă pe Dumnezeu în raport cu creația Sa – unul vorbește despre iubirea care se jertfește, celălalt ne arată iubirea care creează. Vorbind despre cele două, Ellen White spune: „Biblia cuprinde toate principiile pe care oamenii au nevoie să le înțeleagă pentru a fi pregătiți atât pentru această viață, cât și pentru cea viitoare.” (*Idem*, p. 97). Și tot ea sintetizează: „Sistemul de educație, instituit la începutul lumii, trebuia să fie un model pentru om, de-a lungul veșniciei.[...] Grădina Edenului era sala de clasă, natura era manualul, Creatorul Însuși era Profesorul, iar părinții familiei omenești erau studenții.” (*Idem*, p. 14).

8. O educație a personalității (centrată pe dezvoltarea caracterului)

Se discută atât de mult despre caracter, încât aproape se uită despre ce anume se discută. Nu intenționez să definesc aici caracterul, vreau doar să subliniez că a scăpa din vedere că educația nu este doar instruire, școlarizare sau modelare, conform unui șablon generat de un sistem acceptat de societate la un moment dat, este o eroare care definește, din păcate,

educația laică. Spre deosebire de aceasta, educația adventistă se bazează tocmai pe încercarea de formare a caracterului: „Adevărata educație nu ignoră valoarea cunoștințelor științifice sau a valorilor literare; ea pune însă puterea mai presus de informație; deasupra puterii, bunătatea; deasupra culturii intelectuale, caracterul... Formarea caracterului este cea mai importantă lucrare care a fost vreodată încredințată făpturilor omenești...” (*Idem*, p. 179).

9. Idealul său: excelența

Părerea că un creștin trebuie să se mulțumească să aibă o educație mediocră este una dintre cele mai mari piedici în calea atingerii adevăratului scop al educației, care este salvarea omului. Dumnezeu nu este mediocr, dragostea nu este mediocră, cerul nu este un loc așa și așa, în care coexistă cele bune cu cele mai puțin bune. Atât timp cât educația și răscumpărarea sunt una, așa cum în mod repetat afirmă Ellen White, orice altceva decât desăvârșirea este de neacceptat.

„Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât gândirea omenească cea mai înaltă.[...] În fața studentului se deschide calea progresului neîntrerupt. Cel care [...] trezește dorința de a atinge idealul lui Dumnezeu înfățișează o educație care este tot atât de înaltă ca și cerul și la fel de întinsă

ca Universul...” (*Idem*, p. 13).

10. O educație permanentă (ea se continuă în veșnicie)

Deoarece educația adevărată este mântuitoare, ea nu are sfârșit, fiindcă omul odată salvat nu va face altceva decât să reia, de acolo de unde a fost întrerupt de păcat, procesul adevăratei educații: „Cerul este o școală; câmpul ei de studiu – universul; învățătorul ei – Cel Infinit. O filială a acestei școli a fost stabilită în Eden; iar la împlinirea planului de răscumpărare, educația

va fi reluată în școala din Eden.” (*Idem*, p. 237).

Și acum ce-i de făcut?

Cred că un singur lucru. Să-L credem pe Dumnezeu pe cuvânt și să privim cu atenție în jurul nostru: care sunt acele locuri unde copiii noștri pot primi o astfel de educație? Primul loc este propria noastră familie. Al doilea loc este biserica noastră. Și al treilea loc este școala.

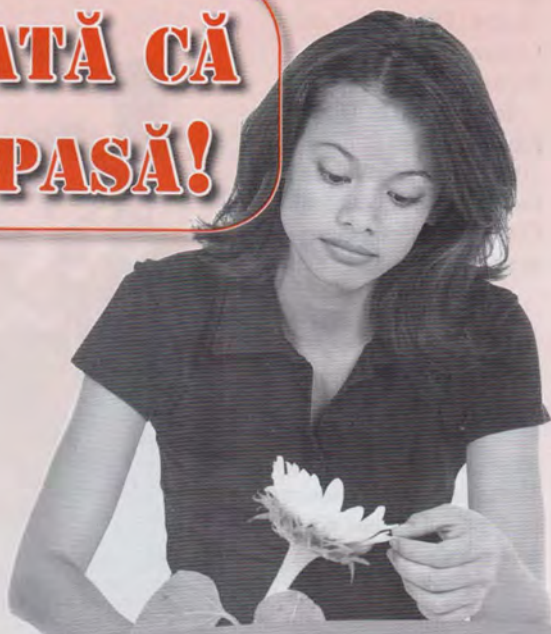
Familia poate fi direcționată să-și îndeplinească rolul de adevărat educator. Este în mâinile părinților acest lucru. Biserica poate face mai mult decât acum pentru a asigura o educație răscumpărătoare și este în mâinile noastre acest lucru. Școala... ei, aici e aici! Școala nu poate fi schimbată cum vrem noi, însă putem alege acele școli care se apropie cel mai mult de aceste principii. Primele pe care le pot recomanda și... singurele care tind spre aceste principii sunt școlile adventiste. Nu sunt multe în România, dar pot fi atât de multe, câte vrem să avem!

Valeriu Petrescu,
director,
Departamentul Educație,
Uniunea Română

**ARATĂ CĂ
ÎȚI PASĂ!**

Scop: strângere de fonduri pentru demararea noilor lucrări de reconstrucție a unor case distruse de ape în primăvara acestui an. Avem în atenție trei case în localitățile: Rast, Spanțov și a altor două în zone defavorizate: Naipu și Vânju-Mare.

Costul estimat pentru o locuință: 11.000 euro

Dacă îți
pasă,
arată!

Donează în contul RO 73 RNCB 0074 0292 1540 0001 deschis la BCR sector 3.

Sora Carmen Stoica, cum ați ajuns dirijoarea corului de copii „Flori și stele” din Comunitatea Noul Grant, București?

În luna martie 2006, s-au împlinit 20 de ani (1986-2006) de când am fost chemată de comitetul Comunității Grant și rugată să mă ocup de corul de copii.

Ce s-a întâmplat după numirea dvs.?

După preluarea corului, nu am putut susține cu acest cor de copii decât două programe, deoarece în august 1986, la indicația conducerii comuniste a statului din acea perioadă, localul unde funcționa Biserica A.Z.Ș. Grant a fost demolat. În perioada august 1986 – mai 1992, Biserica A.Z.Ș. Grant a funcționat într-un cort, primind numele de Grant-Cort, București.

Corul de copii „FLORI și STELE”, Cernica, 2004

20 de ani de cântec

În această perioadă dificilă, când vara copiii se sufocau de căldură, iar iarna tremurau de frig în anexele Cortului, aceste condiții nu i-au descurajat și nu i-au împiedicat să învețe melodii noi, prin care să-L laude pe Dumnezeu, iar corul, în loc să scadă ca număr, a crescut până în anul 1991 la 105 copii, cu vârste cuprinse între 6 și 18 ani.

Până în decembrie 1989, activitatea corală a copiilor s-a desfășurat între pereții de pânză ai Cortului, deoarece regimul comunist din acea perioadă nu permitea activități religioase în afara bisericii.

Cum a evoluat activitatea corului după decembrie '89?

Evenimentele din decembrie 1989 au deschis posibilități nebănuite de a putea prezenta mesajul iubirii lui Isus și în afara bisericii, iar corul nu a fost găsit nepregătit pentru această oportunitate.

Astfel, trecerea de la susținerea programelor în biserică la scenele publice din București și din țară a fost ușoară și firească.

pentru Dumnezeu

„FLORI și STELE” la Palatul Copiilor

Care a fost prima manifestare la care a participat corul în afara bisericii?

Primul concert susținut în afara bisericii a fost la Teatrul Tănase, Sala Victoria, în martie 1990, cu ocazia primei evanghelizări din România, susținută de pastorul Lucian Cristescu.

Ce a urmat apoi?

După această primă manifestare în afara bisericii, a urmat o avalanșă de concerte atât în București, cât și în țară, copiii nealegând unde să cânte, ci au fost prezenți atât pe scenele sălilor de concert din București cum ar fi: Sala Radiodifuziunii Române, Sala Polivalentă, Sala Palatului Regal, Palatul Cotroceni, Senatul României, cât și la căminele culturale sătești din Ghimpați, Izvoare, la Căminul de copii handicapați din Tătărai, la Penitenciarul din Codlea, la Comandamentul Trupelor de Jandarmi din România, la filmări pentru Televiziunea Română etc.

În afara concertelor susținute în țară, corul a fost invitat să susțină concerte în Germania, Franța, Spania, Italia și Austria.

În anul 1998, a fost invitat în Germania, de Fundația „Theodora”, pentru a susține nouă concerte de binefacere în Hamburg, Kovahl, Luneburg, Uelzen, HH. Berne, suma obținută fiind donată pentru construirea Căminului de seniori din orașul Cluj-Napoca – România, iar la întoarcere, a susținut un concert la biserica de la sediul Uniunii Austriece din Viena.

În anul 2001, la invitația diasporei române din Paris, a făcut un turneu în Franța, susținând un număr de nouă concerte la Paris, Anduze, Montpellier și Colette de Deze.

La întoarcere, a susținut trei concerte la biserica română din Viena, pentru diaspора română.

Tot în această perioadă, au fost învățate și lansate peste 250 de melodii, dintre care 110 sunt în repertoriul actual al corului.

V-ați gândit să faceți un calcul al orelor de repetiție, al kilometrilor parcurși cu trenul sau cu autocarul?

Eu nu m-am gândit să contabilizez ceea ce m-ați întrebat dvs., dar am rugat pe cel care a fost de la început alături de mine și cu care am format o echipă și a ajuns, bineînțeles cu aproximație, la următoarele concluzii: în cei 20 de ani de activitate, corul a avut peste 2.100 ore de repetiție.

Din anul 1990 și până în 2006, corul a susținut peste 270 de concerte, deplasările cu trenul sau autocarul însumând peste 40.000 km.

Îi mulțumim și pe această cale lui Dumnezeu, care a vegheat permanent asupra drumurilor copiilor și nu au avut parte de niciun eveniment neplăcut.

Presupun că cea mai importantă activitate a corului condus de dvs. nu este de a susține concerte în țară și în afara ei.

Într-adevăr, în afara acestor concerte și programe în deplasare, copiii susțin anual 6-8 programe în cadrul Bisericii A.Z.S. Noul Grant, București, unde activează din anul 1992, an în care a fost dat în folosință noul local al Bisericii AZS Grant.

Câți copii aveți acum în cor?

În acest moment, corul are în componență un număr de 55 de copii și răspunde în continuare cu același entuziasm invitațiilor de a susține concerte în biserică sau în săli publice.

Nu știm cât timp va mai permite Dumnezeu existența acestui pământ, dar atât cât El va îngădui, copiii nu vor obosi să-L prezinte pe Isus celor dornici de a-L cunoaște și mesajul Lui de pace și dragoste pentru ei.

Vă doresc succes în continuare și fie ca Domnul să vă aibă în paza Sa, în lucrarea pe care o faceți cu acești copii.

Vă mulțumim și sperăm ca, prin cântecul lor, Dumnezeu să fie laudat și cei care îi vor asculta cântând să ia hotărârile cele mai bune pentru viața lor.

Interviu realizat de Marius Andrei, pastor, Comunitatea Noul Grant, București

„FLORI și STELE” la Palatul Cotroceni

Peste tot, corul a dus mesajul dragostei lui Isus prin cântec și vers.

Ne puteți spune câteva din locurile unde au fost invitați copiii?

Corul a susținut concerte în București și în țară, cum ar fi: la Giurgiu, Bacău, Petroșani, Matca, Cluj, Constanța, Timișoara, Brașov, Alba Iulia, Sighetul Marmăției, Săpânța, Reghin, Craiova, Sibiu, Pitești, Arad, Câmpia Turzii, Războieni-Iași, Ploiești și multe, multe alte locuri.

Ați fost invitați să concertați și în afara țării?

În anul 2003, la invitația diasporei române din Spania și Italia, în perioada 4-16 septembrie, a susținut un număr de unsprezece concerte în Spania – la Madrid, Sagunto, Castellon și Zaragoza, iar în Italia, între 18-23 septembrie, un număr de cinci concerte la Torino, Milano și Verona.

Ne-ați putea spune cu aproximație, bineînțeles, câți copii au activat în cor, câte melodii au învățat și câte le mai aveți în repertoriul actual al corului?

În acești 20 de ani, din cor au făcut parte peste 300 de copii.

ABC-ul conducerii spirituale zilnice

VICTOR M. PARACHIN

ATITUDINE – „Oamenii pot să-și schimbe modul de viață, modificându-și atitudinile”, declara William James. Este un gând la care să meditam, pentru că atitudinile noastre cu privire la viață sunt mult mai importante decât evenimentele pe care trebuie să le înfruntăm. Atitudinea, chiar mai mult decât împrejurările, poate determina dacă reușim sau pierdem în orice acțiune. Trebuie să fim optimiști, plini de credință și speranță, deoarece știm că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Rom. 8,28).

BIBLIA – Niciodată nu-ți vei pierde direcția, dacă ghidul tău e Biblia. Fii pătruns de învățăturile ei. „Studiez Biblia ca și cum aș aduna mere”, spunea Martin Luther. „Prima dată, scutur copacul întreg, astfel că merele cele mai coapte cad. Apoi, scutur fiecare ramură groasă, și după aceea fiecare creangă și fiecare rămurică. La sfârșit, mă uit sub fiecare frunză.”

CARACTER – Trebuie să fim oameni integri. Spune ce crezi și crede ce spui. Lasă faptele să-ți mărturisească convingerile, și comportamentul credința. Cugetarea lui Ralph Waldo Emerson este demnă de atenția noastră: „Ce este în spatele nostru și ce este în fața noastră sunt lucruri mărunte, în comparație cu ceea ce se află în noi”.

DIRECȚIE – Diferența dintre succes și nereușită, dintre imposibil și posibil se află în stabilirea direcției. Dificultățile dispar în prezența unei direcții și a unui scop hotărât.

ENTUZIASM – Cultivați entuziasmul. Când vremurile sunt grele, iar șansele se reduc și divergențele se accentuează, entuziasmul dă impulsul necesar înaintării. Entuziasmul ne ridică pe noi și pe cei din jurul nostru în timpul vremurilor grele. Entuziasmul adaugă vigoare tuturor lucrurilor.

FALIMENT – Așteaptă-te la orice. Eșecul vine la fiecare persoană, mai curând sau mai târziu. Nu-l lăsa să te demoralizeze. Mai bine permite-i să te întărească, să-ți dea putere și să te mobilizeze. Cugetă la observația lui Washington Irving: „Mințile superficiale sunt condamnate și subjugate eșecului, dar mințile luminate se ridică deasupra lor”.

GRATITUDINE – Niciodată nu ezita să apreciezi. Recunoștința întărește relațiile, energizează legăturile dintre colegi și fortifică prietenii. Întotdeauna fiți bucușori. Nu contează ce se întâmplă, fiți mulțumitori (1 Tes. 5,16-18).

HĂRNICIE – „Nimeni nu întreabă de casa frumosului, ci de casa harnicului”, spunea Anton Pann. „Cu un talent obișnuit și o perseverență extraordinară, toate lucrurile devin realizabile”, a scris filantropul britanic al secolului 18, Thomas Foxwell Buxton. Conducătorul spiritual înțelege aceasta.

INFLUENȚĂ – „Un om lasă tot felul de urme ale pașilor în timp ce călătorește prin viață”, spune scriitoarea Margaret Lee Lunbeck. „Unele le poți vedea, de exemplu copiii sau casa lui. Altele sunt invizibile, de exemplu amprente lăsate de-a lungul vieții altor oameni: ajutorul pe care li l-a dat și ce a spus, glumele lui, bârfele care i-au rănit pe ceilalți, încurajările”. Omul nu se gândește la asta, dar pe oriunde trece el lasă un anumit fel de urmă. „Fă tot ce poți ca să lași în urmă numai influențe pozitive”.

JUDECATA – „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fi cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată” (Ecles. 11,9). „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Ecles. 12,14). Gândește-te zilnic că va veni ziua socotelilor.

LINIȘTE – Fii sigur că îți acorzi suficient timp de liniște. Dumnezeu îți modelează mintea și inima în liniște și singurătate. Călugărul Thomas Merton spune: „Sunt în deplină singurătate când găsesc puterea prin care să iubesc cu adevărat pe fratele și pe sora mea”.

MULȚUMIRE – Adevărații creștini trăiesc cu mulțumire. Ei știu că viața este un dar minunat. Își permit să fie plini de fericire și recunoscători pentru multele binecuvântări care le umplu viața. De asemenea, se bucură de succesul altora.

NĂZUINȚĂ – Dorește-ți din toată inima să continui să gândești, să înveți, să crești, să te dezvolți. Păstrează provocările pentru tine însuși. A spera nu are sfârșit niciodată.

OCAZIE – Fiecare adversitate conține o oportunitate. Înainte de Războiul Civil, Edmund Mc Ilhenny conducea o plantație de zahăr și niște lucrări la o salină, în insula Avery, Louisiana. Trupele sindicatului au invadat în 1863, și Mc Ilhenny, trăind de azi pe mâine, a început să experimenteze un sos cu piper măcinat, care a dat viață dietei sale sărăcăcioase. Invenția sa e cunoscută azi sub numele de sos labasco. Un secol mai târziu, producția sa se vindea în toată lumea.

PREȚ – Oamenii înțelepți au valori dincolo de limita materialismului. Ei sunt focalizați mai mult pe familie, prieteni, colegi și relația lor cu Dumnezeu decât pe clădirea unui imperiu. „Nimeni care e iubitor de bani, iubitor de plăcere, iubitor de glorie, nu este un om iubitor”, a avertizat filozoful grec Epictet.

RELAȚII – În relațiile cu semenii, fii întotdeauna indulgent, binevoitor, înțelegător. Bunătatea ajunge la rațiune, atinge inimi, schimbă vieți. Relația de prietenie merită cel mai mare respect și elogi. Ea este aceea care naște, hrănește și întreține cele mai nobile sentimente de generozitate, de care este capabilă o inimă omenească.

STUDIU – „Există un singur colț de univers unde, cu siguranță, poți îmbunătăți ceva și acel loc ești tu însuși”, spunea Aldous Huxley. Oamenii înțelepți învață pe tot parcursul vieții.

TACTICĂ – Creștinii autentici cunosc înțelepciunea de a curma de la rădăcină, de a înțelege lucrurile din stadiul de început și, în acest fel, să prevadă rezultatele majore care ar ieși la iveală. Ei apreciază înțelepciunea lui Lau Tzu, care a scris *Tao Te Ching*, cu mai mult de 25 de secole în urmă, un manual pentru conducătorii din vechea Chină. În acest ghid cunoscut, el spunea:

„Ocupă-te cu lucruri dificile cât timp sunt încă ușoare. Rezolvă problemele complicate cât sunt încă mici”.

UNIVERS – Permite întinderii și măreției Universului să-ți amintească de infinitatea lui Dumnezeu. Psalmistul s-a rugat zicând: „Privesc la cerul înstelat și văd lucrarea mâinilor Tale” (Ps. 8,3). Să lăsăm ca soarele, luna, stelele și galaxiile să fie semnătura și autograful lui Dumnezeu pentru noi.

VORBE – Alege-ți cuvintele cu mare atenție. Ceea ce spui poate inspira sau poate dăuna, poate răni sau poate vindeca, poate jigni sau poate câștiga. Învață să deosebești ce e important de ceea ce nu e. Separă banalitatea de urgență, necesitatea de inutilitate. Fii un creștin cu o amplă viziune.

X – Litera X este simbolul necunoscutei în matematică. Cei care vor să învingă nu se lasă intimidăți de necunoscut. În ciuda nesiguranței, merg mai departe prin locuri neexplorate încă, încrezându-se în Dumnezeu. Teama de necunoscut nu i-a împiedicat pe Avraam și pe Moise să răspundă chemării divine. Ei și-au părăsit confortul și siguranța cu care s-au obișnuit pentru a face lucrarea lui Dumnezeu.

Zel – Viața nu e întotdeauna o navigare pe o mare liniștită. Și nici lucrurile nu se mișcă după niște tipare precise.

Vor fi timpuri furtunoase, ocazii când neașteptatul sau chiar dezastrul, apare. Conducătorii puternici sunt pregătiți să lupte chiar în vremuri grele. Cea mai întunecată zi din viața autorului Thomas Carlyle a fost aceea când prietenul său, filozoful John Stuart Mill, l-a anunțat într-o dimineață că manuscrisul pe care Carlyle i-l dăduse să-l citească fusese folosit de servitoarea sa pentru a aprinde focul. Avea doar o copie și lui Carlyle îi luase ani buni de căutări și scris. Alternând de la mâhnire adâncă la furie, într-o zi, privind pe geam, i-a văzut pe niște zidari lucrând. „E rândul meu – avea să scrie mai târziu – ca, la fel cum ei pun cărămidă peste cărămidă, eu să pot așeza cuvânt lângă cuvânt, propoziție lângă propoziție”. Ridicându-și stiloul, a început scrierea „Revoluției Franceze”. Munca lui a dăinuit, el fiind un exemplu pentru oricine ar vrea să lupte cu o dificultate neașteptată.

Ministry, iulie-august 2005

Traducerea și adaptare: Ana Varadi

Victor M. Parachin,
autor de cărți,
jurnalist, absolvent al
Școlii Teologice din
Toronto, Canada

Regăsirea iubirii

ADRIAN NEAGU

Până când, stăpâne, zăbovești?" este întrebarea florilor și a martirilor, visul creștinilor sau spaima prigonitorilor. Până când?... și dorul de ziua aceea naște în ochii noștri lacrimi de bucurie. Și totuși, când vine Domnul?

Domnul Isus dă diferite răspunsuri la această întrebare, unul dintre ele se află în Parabola Fiului risipitor.

Pași spre înstrăinare

Pretenția curioasă a tânărului de a primi averea cuvenită nu a fost, fără îndoială, o glumă sau un gest spontan, pe care tatăl l-a luat în serios, ci rezultatul unei filosofii de viață, pe care tânărul o frământase îndelung. Totul a început cu gândul că o parte din lucrurile care sunt în jurul lui „i se cuvin”, sunt ale lui. Așa că poate face cu ele ce pofteste. Apoi, a mai adăugat câteva visuri specifice vârstei lui, cu averi colosale câștigate repede și ușor, a mai pus și ceva resentimente pentru restrângerea libertăților, iar dacă mai adăugăm aici și lipsa respectului pentru părinți, avem imaginea completă a ceea ce a condus la pretenția lui: „dă-mi partea de avere”.

Frumusețea Evangheliei stă însă în faptul că acest tablou descris de Domnul Isus cu atâta vreme în urmă ne confruntă în mod personal, ca și când noi am fi subiecții direcți. Ne întrebăm uneori cum a apărut înstrăinarea în biserică sau în familia noastră, ne mirăm de ce, uneori, ne vedem departe de Dumnezeu, fără să conștientizăm că voim sau nu parcurgem același traseu al răzvrătirii.

Totul începem cu gândul că „ni se cuvine”. Fie zâmbetul soției, al copiilor sau al părinților, slujba de la biserică sau poziția de la firmă, mașina sau casa – toate „le merităm”. De aici gândul că, dacă într-un moment ne lipsește ceva, trebuie să ne supărăm... „Mi se cuvine” exclude însă chiar esența Evangheliei – harul, adică așa cum am învățat la clasa de botez „iubirea și mila veșnică și nemeritată ale lui Dumnezeu”. Apostolul Pavel spune apăsător: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile. Aceasta este voia lui Dumnezeu cu privire la voi.” (1 Tes. 5,18)

Urmează apoi pierderea interesului pentru rugăciune și studiu, pentru că fiind atât de preocupat cu ce trebuie să fac eu, văd în Dumnezeu doar un alt domeniu al stăpânirii mele sau un mijloc al realizării personale, așa că Îi dau câteva directive și atât... Dacă gândul acesta ne înfioară, realitatea ar trebui să ne sperie mult mai mult. Iar lipsa respectului este doar o consecință, pentru că ceea ce contează suntem noi!

Întoarcerea

Cu ochii plini de lacrimi, tatăl privea cum două părți din averea sa plecau. Cea dintâi era mai mică – o parte din munca lui de-o viață, cealaltă era mai mare – fiul său. Scara degradării fiului celui mai tânăr ajunge până la porci. Mai jos de atât nu se putea. Pentru el, cheltuirea banilor însemna libertate, pentru tatăl său însemna robie; pentru el, acesta era viață, pentru tatăl său era moarte... Lucrurile se văd întotdeauna altfel de la casa tatălui. Și, cu toate că era într-o țară depărtată, tatăl său știa de el – o spune replica fratelui mai mare.

Paznic la porci – este tot ceea ce lumea poate oferi celui ce pleacă de acasă. Satana nu și-a făcut niciodată o preocupare din a fereci pe cineva, Dumnezeu însă a plătit cu viața pentru asta. Și totuși, cât de mulți nu aleg porcii. Himera libertății și orgoliul de a recunoaște că ești pe un drum greșit îi fac pe mulți să stăruie în rătăcire până când cheltuie tot: bani, sănătate, familie, viață...

Abia cum tânărul începe să se gândească acasă. Este primul pas spre întoarcere. Recunoașterea că există o casă unde stăpânește încă „Tatăl meu”. Nu gândul că ceea ce este acolo i se cuvine, ci siguranța iubirii tatălui îl fac pe tânăr să-și vină în fire. Fără siguranța iubirii Tatălui, nimeni nu se poate întoarce acasă. Înstrăinarea este în primul rând înstrăinarea iubirii, iar regăsirea începe cu regăsirea iubirii. Tocmai de aceea cea mai mare poruncă din Lege nu este Sabatul sau porunca șaptea, ci dragostea! Această regăsire a iubirii deznădă lanțurile robiei și dă curaj pentru lungul drum al întoarcerii. Iar drumul e lung, nu pentru că se mută

casa părintească, ci pentru că noi fugim continuu de ea.

Regăsirea

Nimic nu poate egala cuvintele Scripturii, „pe când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult”. Câte nu se pot spune! Cu grabă, tatăl ia haina de pe umerii săi și își îmbracă fiul zdrențuit, apoi poruncește robilor... Ceea ce uimește este dragostea Tatălui care își vede fiul, nu când ajunsesse deja în curte, ci când era încă departe.

Ce spune fiul? „Nu sunt vrednic să mă chem fiul tău”. El, cel care avea convingerea că multe lucruri „i se cuvî” recunoaște pentru prima dată că nu merită nimic... Tocmai de aceea gestul tatălui său de a-l numi fiu este un act de iubire nemeritată, o iubire atât de mare, pe care Ioan, pentru că nu găsește cuvinte să o exprime, ne invită să o privim: „vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl să ne numim copii ai lui Dumnezeu.” (1 Ioan 2,1)

Tot ceea ce urmează este har: haina, inelul, vițelul, bucuria...

Apoi vine fratele mai mare. Paradoxal, în vreme ce mezinul se gândea cu plăcere că până și argații tatălui său o duc mai bine, fiul cel mare râvnea pe ascuns la libertățile risipitorului. Prietenii lui erau mai

prețioși decât fratele lui, pe care nici nu îl mai considera așa...

Știți ce e ciudat în acest pasaj? Este faptul că Dumnezeu face tot ce poate ca să îl aducă pe cel pierdut înapoi, în vreme ce fratele lui nici nu vrea să audă de el. Parcă nu ne vine să credem că Dumnezeu Se luptă să aducă oameni în biserică, iar noi ne împotrivim... Da, atunci când nu îi băgăm în seamă, când ne socotim o elită de sfinți gata de luat în cer, în timp ce jinduim la fericirea celor răi, când ne deranjează să venim la evanghelizare seară de seară sau la ora de rugăciune din timpul săptămânii, noi le spunem fraților noștri risipitori că nu sunt doriți...

Domnul Hristos nu ne-a învățat să ne rugăm ca Dumnezeu să „scoată suflete”, ci ca Dumnezeu să „scoată lucrători” ceea ce e radical diferit. „Universul întreg e uimit de apatia, de răceala și de lipsa de activitate a acelor care se numesc fii și fiice ale lui Dumnezeu”. (9 T, 42)

Și încă ceva, fratele fiului risipitor aștepta ca el să mănânce din vițelul cel îngrașat. Privea zi de zi și aștepta ocazia când se va înfrupta împreună cu prietenii lui din el și nu putea înțelege de ce tatăl insistă atât de mult să tot amâne ziua aceea. Ceea ce nu reușea să accepte el era că vițelul cel îngrașat este tăiat atunci când vine risipitorul... Nu-i așa că și noi facem la fel? Dorim cerul, ca să

ne bucurăm noi de el, dar Domnul Isus nu poate pune masa până nu se întoarce fratele nostru. Da, fratele nostru!

Și dacă dorul acesta al lui Dumnezeu de a-și vedea fiii acasă nu devine și dorul nostru, atunci nu ne vom putea bucura în ziua aceea. Cerul nu este un loc al egoismului și cine îl dorește în mod egoist nu-l va avea. Pentru că, deși mântuirea este personală, nu ne vom putea bucura de ea, dacă în inima noastră nu arde dorița de a lua și pe alții cu noi.

Aceasta este tocmai cea mai mare nevoie a noastră, nevoia regăsirii iubirii. Iubirea aceea curată, de copil, pentru Biblie, pentru Școala de Sabat, pentru textul de memorizat, pentru frați și surori... De aceea, fiul cel mare avea nevoie de pocăință și la fel avem și noi. „Căci cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.” (1 Ioan 4,8).

Când vine Domnul? Atunci când se întoarce acasă și ultimul risipitor. Dacă vrei să vină mai repede și știi unde e, dă fuga și cheamă-l, căci acasă „toate sunt gata”, iar dacă a venit întră și tu „în bucuria” Tatălui tău!

Adrian Neagu,
pastor asistent,
Conferința Oltenia

Întâmpinând cu succes maladia secolului XXI: Stresul și depresia

Convenția cadrelor medicale – Stupini, 9-11 iunie 2006

CRISTINA DĂSCĂLESCU

Timpul se grăbește spre împlinirea marelui eveniment și, alături de noi, Universul întreg așteaptă să se sfârșească drama planetei Pământ. Mântuitorul privește cu iubire asupra fiecărui suflet suferind din cauza păcatului și dorește să-i ofere vindecarea deplină, folosind cu putere, **brațul drept**, adică lucrarea misionară medicală". Acestea au fost primele cuvinte lansate de Teodora Goran, coordonatoarea Departamentului Sănătate și Temperanță al Uniunii, la deschiderea Convenției Cadrelor Medicale, din data de 9 - 11 iunie 2006, desfășurată la Stupini. Colegii medici, cadrele medicale și ceilalți participanți ne-am bucurat de revedere, în cadrul acestei convenții, după o pauză de câțiva ani și, în jurul Cuvântului Marelui Medic, dorim să facem planuri de viitor, spre binecuvântarea multora și înaintarea lucrării Sale".

Tema abordată în cadrul convenției a fost generoasă: „Întâmpinând cu succes maladia secolului XXI: Stresul și depresia” și a fost tratată profesionist de către invitatul special dr. Neil Nedley din S.U.A., doctor în medicină

(cu studii la Universitatea Loma Linda), membru al Asociației Medicilor Americani, specialist în Medicina Internă, acordând o atenție deosebită pacienților cu probleme cardiologice, gastroenterologice, intervenții de terapie intensivă, promovând principiile medicinei preventive. Dr. Neil Nedley a slujit ca director medical al Institutului de Sănătate și Medicină Preventivă de la Ardmore, Oklahoma, a fost șef al Departamentului Medical al Spitalului Mercy Memorial și apoi președinte al Consiliului Director al aceluiași spital. Pasiunea sa este aceea de a prezenta seminarii de sănătate: antistres, antifumat și de alimentație sănătoasă, împreună cu soția sa, Erica. Călătorește frecvent în SUA, Canada, Europa și Rusia. De această dată, ne-a vizitat împreună cu soția și trei dintre copiii săi, care ne-au încântat prin muzica instrumentală prezentată.

În cadrul subiectului convenției, dr. Nedley a adresat mai întâi un „Apel pentru schimbare” celor prezenți, invitația de a-i permite Marelui Medic să-și aducă la îndeplinire, prin fiecare slujitor medical, lucrarea

de restaurare a vieții oamenilor. Activitatea pentru sănătate „trebuie să fie susținută cu capacități științifice, cu putere morală și spirituală și ca o santinelă a reformei sub toate aspectele ei; toți cei care joacă un rol important în ea trebuie să fie reformatori.” (*Sfaturi pentru Sănătate*, p. 40) *

Apoi a vorbit despre cauzele, metodele de prevenire și modul în care **poate fi învinsă depresia** cu ajutorul gândirii pozitive – esența terapiei cognitiv-comportamentale, rezumată în cuvintele apostolului Pavel: „Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu, și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos”. (2 Cor. 10,5)

„Trebuie să ducem o viață dublă – o viață de cugetare și una de acțiune, o viață de rugăciune tainică și una de lucrare plină de zel. Tăria primită prin părtășia cu Dumnezeu, unită cu efortul serios de a pregăti mintea pentru chibzuință și considerație, îl califică pe om pentru datoriile zilnice și asigură păstrarea cumpătului în orice împrejurări, oricât de grele ar fi” (*Divina Vindecare*, p. 512). Pe această cale, putem contribui eficient la scăderea cifrelor statistice care raportează, la nivel mondial, milioane de cazuri de depresie și toate urmările nefaste ale acestei afecțiuni.

În prezentare, s-a acordat atenție impactului deosebit pe care îl are un stil de viață sănătos în prevenirea și tratarea, respectiv recuperarea din depresie: odihna, exercițiul fizic, aerul curat și, nu în ultimul rând, alimentația echilibrată. Toate acestea trebuie să fie însoțite de un spirit de recunoștință și laudă la adresa Creatorului.

Ne-am bucurat și de prezența **dr. Jochen Hawlitschek**, directorul Departamentului Sănătate și Temperanță al Diviziunii Euro-Africa. În această ultimă vizită oficială în România (înainte de a fi pensionat), a pus accentul în mod special pe largirea viziunii pentru lucrarea misionară medicală în timpul solemn pe care îl trăim, a apreciat proiectele în desfășurare, care împlinesc acest scop (expozițiile și cluburile de sănătate) și a încurajat,

conform scrierilor inspirate, unitatea lucrătorilor medicali și spirituali pentru răspândirea rapidă și eficientă a Evangheliei. Astfel ne vom întoarce mai curând Acasă...

Din partea Comitetului Uniunii a fost prezent fr. Ioan Câmpian, care a adresat un mesaj de consacrare în cadrul minuterilor devoționale din Sabat dimineața.

În cadrul întâlnirii noastre, a fost prezentat și raportul de activitate al instituțiilor medicale adventiste din România și al responsabililor departamentelor de sănătate de la Conferințe.

Anul acesta, Centrul de Sănătate de la Herghelia împlinește 10 de ani de activitate remarcabilă în slujba semenilor, fapt punctat atât de Valentina Dan, care ne-a povestit despre un caz special, de psoriazis extins, rezolvat cu succes, dar și de dr. Nicu Dan, care a demarat un studiu medical legat de influența modificării stilului de viață, în parteneriat cu Universitatea Loma Linda. Școala Misionară Medicală de la Herghelia pregătește tineri pentru a fi în slujba Marelui Medic, oriunde în lume, și organizează tabere de sănătate în fiecare vară.

„În curând se va deschide un nou centru de sănătate, în județul Bacău, la Podiș” – ne-a anunțat pastorul Constantin Iosub – „încă o oază de liniște și terapie pentru populația stresată a României”.

Dr. Valentin Nădășan ne-a pus la dispoziție o serie completă de CD-uri cu resurse și seminarii medicale și ne-a reamintit de lansarea site-ului: www.sanatateplus.net ce înregistrează un trafic în ascensiune. Dr. Sorin Săndulache ne-a anticipat o lansare de carte valoroasă și utilă întregului personal medical și pastoral, o compilație foarte consistentă, ce vine în întâmpinarea unor nevoi din ce în ce mai acute ale oamenilor din biserică și din afara ei, și anume: *Consiliere și psihoterapie creștină*.

Din rapoartele Conferințelor, am remarcat activitatea medicală și de binefacere coordonată de dr. Marius Huțanu în apropierea orașului Galați, printre bolnavi, săraci și bătrâni. Lucrarea medicală misionară, coordonată de asistentul Corneliu

Săndulache, a găsit ecou printre frații ortodocși, catolici, bapțiști, penticostali și frații creștini după Evanghelie.

Dr. Dana Robu și dr. Anca Enache ne-au povestit despre lucrarea deosebită care se derulează în cele 16 cluburi de sănătate din Capitală, grupate pe specialități, și de implicarea medicală din Conferința Muntenia. Dr. Virgil Stroescu ne-a relatat despre numeroasele sale apariții la diferite posturi de televiziune private, pe teme de nutriție sănătoasă și despre feedback-ul constant pe care îl primește. De asemenea, a fost amintită și activitatea Centrului Medical de Îngrijire, coordonat de dr. Lorant Szentagotai, la Cluj. Din partea Conferinței Oltenia, pastorul Cristian Purnea a prezentat activitatea și implicarea A.S.E.F. în organizarea de seminarii medicale și de distribuire de literatură medicală. La Brașov, echipa de medici, asistente și pastori au slujit semenilor în cadrul Expo-Sănătate, a numeroaselor cluburi de sănătate din județul Brașov. În acest sens, amintim implicarea prof. dr. Lazăr Onisăi, a dr. Roxana Cazan și a subsemnatei – dr. Cristina Dăscălescu. A fost remarcată și inițiativa unor medici, care doresc să resusciteze și să reorganizeze Asociația „Sănătate și Temperanță” (A.S.T.), pentru ca împreună cu A.S.E.F. să poată sluji mai eficient și competent atât nevoile bisericii, cât și ale semenilor noștri din lumea largă.

Să nu uităm ce scrie Ellen White în cartea *Divina vindecare*, p. 132: „Exemplul medicului și în aceeași măsură învățătura pe care o dă, ar trebui să fie o putere pozitivă, de partea binelui. Cauza reformei cheamă bărbați și femei ale căror conduite sunt o ilustrare a stăpânirii de sine”.

Convenția Cadrelor Medicale s-a încheiat cu dorița ca fiecare să răspundă grabnic la întrebarea: „Pe cine să trimiți? Și cine va mege pentru Noi?” – „**Lată-Mă, trimite-mă!**”

Dr. Cristina Dăscălescu,
medic specialist în
medicina de familie

Lumină sau întuneric, binecuvântare sau blestem

COSTEL PETREA

"În mijlocul țării pe care ți-o dă în stăpânire Domnul, Dumnezeul tău, să desparți trei cetăți. Să faci drumuri... pentru ca orice ucigaș să poată fugi în cetățile acestea" (Deut. 19,2-3)

Eliberat din sclavia egipteană, poporul evreu urma să fie organizat ca o națiune liberă. De aceea, Dumnezeu le recomandă anumite legi care, respectate, aveau să garanteze existența lor ca popor și aveau să-i diferențieze ca un neam deosebit. În Egipt, fiind sclavi, anumite drepturi individuale le erau îngădite. Cum ar fi putut ei să înțeleagă și să prețuiască noua condiție de oameni liberi, decât ascultând și crezându-L pe Dumnezeu, care i-a eliberat din robie și i-a așezat în țara Canaanului. Există tentația ca, privind în jur la anumite popoare considerate civilizate și libere, să importe anumite practici și anumite reguli care apoi să fie aplicate la propria lor națiune. De pildă, legea Talionului – care stabilea măsura „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte” – reprezenta o prevedere dreaptă pentru popoarele din Orientul antic și a fost repede acceptată și de Israel. Totuși, Dumnezeu dorea să îi învețe nu doar faptul că plata pentru păcat este moartea (Romani 6,23). El voia să imprime în mintea evreilor ideea că viața are valoare, întrucât omul este făcut după chipul Creatorului său.

Logica omenească stipulează faptul că cel greșit trebuie să primească pedeapsa pentru fapta sa. Astăzi, de multe ori viața este cruțată, iar cel greșit este izolat de societate și pedepsit să locuiască pentru un timp în anumite „cetăți”. De cele mai multe ori, rezultatul nu înseamnă recuperarea lor, ci dimpotrivă.

Se prea poate să fi surprins porunca lui Dumnezeu ca în toată țara lui Israel să fie stabilite cetăți de scăpare (3 la răsărit și 3 la apus de râul Iordan). Nu exista un model asemănător la popoarele din jurul Canaanului. Cetățile urmau să fie alese astfel încât să nu fie așezate pe munți înalți; între ele exista o distanță ce asigura posibilitatea celui căzut în greșeala să ajungă repede, înainte de a fi prins de răzbunătorul sângelui. Dacă ucigașul fără voie era prins, putea fi omorât, iar responsabilitatea de a ajunge la timp la locul sigur, în cetate, revenea fugarului.

O cetate accesibilă

Dumnezeu luase măsura ca în Israel să existe cetăți de scăpare pentru orice ucigaș fără voie. Lecția pentru noi este evidentă: ca oameni care prin păcat ne-am despărțit de Dumnezeu, suntem continuu amenințați de moarte, căci despărțiți de El nu putem supraviețui. După neascultarea primilor noștri părinți, Satana părea că și-a atins ținta. Mai mult, Pavel continuă ideea, spunând că moartea care a intrat în lume prin Adam a trecut asupra tuturor oamenilor (Rom. 5,12) ajungând să domnească în toți care au păcătuit.

Lucifer jubila la gândul că, sau omul urma să aibă aceeași soartă cu a sa, sau Dumnezeu va trebui să renunțe la Legea Sa, care, spunea el, nu putea fi respectată.

Planul cel veșnic al lui Dumnezeu hotăra că omul păcătos putea fi salvat prin Hristos, care urma să ia asupra Lui vina păcătosului, murind în locul său și plătind pentru greșelile sale. Legea lui Dumnezeu s-a dovedit încă o dată „sfântă, dreaptă și bună” (Rom. 7,12), iar Evanghelia s-a dovedit salvatoare pentru cel vinovat.

Cetatea de scăpare nu trebuia să rămână ascunsă. Isus a vorbit despre cetatea așezată pe un munte, vizibilă pentru un călător rătăcit în negura nopții. Niciodată porțile cetății de scăpare nu trebuiau să fie închise. Și astăzi credinciosul are privilegiul de a se adăposti în Hristos.

„Așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui nume este sfânt. «Eu locuiesc în locuri înalte... dar sunt cu omul zdrobit și smerit»” (Is. 57,15). Apostolul Ioan îl încurajează pe cel păcătos, spunând că „avem la Tatăl un Mijlocitor” (1 Ioan 2,1). Isus este locul siguranței pentru omul care vine la El cu regret și în adâncă umilință (Ps. 51,17). Această siguranță este subliniată în Ps. 91,1.2. Cel credincios nu este transferat într-o nouă lume, nici nu va trebui să rămână izolat într-un anumit loc. Dimpotrivă, cel care-L urmează pe Isus rămâne în această lume, fiind binecuvântat, dar având parte și de prigoniri (Marcu 10, 29.30). El însă rămâne neclintit în credințioșia lui, asemenea unei construcții așezate pe o stâncă, căci este așezat pe Stânca veacurilor, Isus Hristos.

Când vine lațul vânătorului, Dumnezeu îl scapă. Când vine ciuma

sau pustiirea, el este la adăpost. Necazurile vor trece, dar cel credincios rămâne lângă Hristos, în siguranță, biruind totul.

O mireasmă a lui Hristos

Drumurile în Antichitate erau greu accesibile, de aceea Dumnezeu a poruncit ca toate căile de acces spre cetățile de salvare să fie bine întreținute. La intersecții erau așezate semne, pentru ca cei care alergau în grabă mare, ca să scape de urmăritori, să se poată orienta repede spre direcția cea bună. Orice întârziere ar fi însemnat un pericol de a fi ajuns din urmă. Cel care ajungea în cetatea de salvare nu era primit cu ostilitate, ci era condus de bătrânii cetății într-un loc sigur, până la moartea Marelui Preot.

Hristos, Marele nostru Preot, a fost jertfit. Prin jertfa Lui, noi am devenit liberi, iar acum conlucrători cu El într-o lume dezorientată. Scopul lui Dumnezeu cu noi, care am fost salvați, este să-i îndrumăm și pe alții la mântuire. „În adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a

lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării” (2 Cor. 2,15).

Israel, ca națiune, a fost așezat în Canaan nu doar pentru a deveni puternic, ci mai ales pentru a fi o binecuvântare pentru popoarele din jur. Prin profetul Isaia, Dumnezeu a arătat ce ar fi devenit acest popor, dacă ar fi rămas credincios chemării sale: țara făgăduită ar fi fost readusă la frumusețea edenică, iar suferința și boala ar fi pierit din mijlocul lor (Isaia 35). Dintre toate popoarele, căutătorii sinceri după adevăr ar fi umblat pe „Calea cea sfântă” (Is. 35,8), mergând la Ierusalim pentru a-L cunoaște pe adevăratul Dumnezeu. Israel a fost necredincios și a pierdut slava glorioasă, iar astăzi făgăduințele se adresează Bisericii lui Hristos. Astăzi, „Calea cea sfântă” trebuie însemnată cu claritate, pentru ca cel mai neînvațat dintre oameni să nu rătăcească drumul spre cer.

Fie ca oricare dintre „cei ce sunt ai Lui” să nu strice Cuvântul lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul avea o solie nepopulară și totuși „locuitorii

Ierusalimului din toată Iudea și din toate împrejurimile Iordanului au început să iasă la el” (Mat. 3,5). Mai mult, oamenii au rămas impresionați de caracterul său și au venit să îl întrebe dacă nu cumva era Hristosul.

Privilegiul de a fi salvat în Hristos trebuie propovăduit tuturor. Hristos este cetatea de scăpare pentru păcătos, iar credinciosul este chemat să arate calea și să fie un bun indicator pentru cei care caută mântuirea (Mat. 5,14-16).

„Mulți sunt atrași de frumusețea lui Hristos și de slava cerului... Pe calea cea largă, există mulți care nu sunt pe deplin mulțumiți de drumul pe care merg.” (Ellen G. White, *Pași spre fericire*, p. 133)

Iată de ce Dumnezeu a dat porunca: „Hotărâți-vă... cetăți de scăpare” (Iosua 20,2 u.p.) și „să faci drumuri” (Deut. 19,3), pentru ca ucigașul fără voie să poată fi salvat.

Costel Petrea,
prezbiter,
Comunitatea Moinești,
Conferința Moldova

Asociația de Caritate "Projekt Theodora"
Wohlfahrtspflege Klausenburg c.V., Germania

Asociația de Caritate "Proiect Theodora"
Cluj-Napoca, România

În perioada 1-30 septembrie 2006 organizează:

EXPOZIȚIA RETROSPECTIVĂ

A EVOLUĂRII DE TIPĂRIRE A BIBLIEI SUB GENERICUL

CARTEA CĂRȚILOR

Expoziția va avea loc la sediul Asociației din Cluj-Napoca, str. Timișului nr. 12, respectiv str. Blajului nr. 9A și va cuprinde exemplare ale Bibliei din sec. XVI și până în prezent, din diferite țări ale lumii și alte documente de mare valoare în legătură cu acest subiect.

Expoziția va fi deschisă zilnic între orele 10.00-18.00.

Se vor organiza momente înălțătoare literar-muzicale, pentru suflet.

Intrarea liberă!

Vă așteptăm cu drag!

Organizatorii

„CE CAUTĂ ACEȘTIA AICI?”

Criza de identitate a tânărului adventist

BENIAMIN ZEILER

Filistenii își strânseseră toate oștile la Afec, și Israel tăbărase la fântâna lui Izreel. Domnii Filistenilor au înaintat cu sutele și miile lor; și David și oamenii lui mergeau mai la coadă cu Achis. (1 Samuel 29, 1-2)

In lungul șir al bătăliilor dintre israeliți și filistenii, găsim o luptă ciudată. Și asta nu datorită bătăliei în sine, ci datorită componenței celor două tabere. Normalitatea pasajului de mai sus este spulberată de apariția lui David alături de filistenii. La o asemenea priveliște, mintea ne este invadată de întrebări. Ce legătură are viitorul împărat al lui Israel cu poporul dat spre nimicire? Ce simte cel care l-a omorât pe Goliat atunci când înaintează sub steagul pângăritorilor Numelui lui Dumnezeu? Dincolo de faptul că Saul a fost motivul principal al plecării lui David din mijlocul poporului care îl dorea rege, David a ales să fie alături de filistenii de bunăvoie. De ce?

Cu câțiva ani înainte, pe dealurile din jurul stânei tatălui său, David visa la viața pe care urma să o trăiască. Lungile seri petrecute alături de turmă și soarele care îi mângâia pletele l-au încurajat să viseze. Totuși, mintea lui nu a putut să meargă atât de departe cu anticiparea. Dumnezeu i-a pregătit ceva mult mai frumos, mult mai colorat și mult mai mare decât a sperat. Ungerea sa ca împărat, pe lângă faptul că i-a uimit pe frații săi, a reușit să îl uimească în așa fel, încât a fost în stare să lupte cu orice potențial dușman pentru Numele lui Dumnezeu. Bătăliile sale erau transformate în

cântece și ambuscadele pe care le conducea erau puse în versuri și făceau turul țării. Toți îl iubeau datorită faptelor sale. Totuși, exista un spin care umbrea bucuria – Saul. Un om a reușit să contrabalanseze balanța în favoarea lui Satana. A fost suficient pentru David. Fugărit de împărat, hăituit de oamenii acestuia, David a ajuns în peștera deznădejdie. Asta îi promisese oare Dumnezeu atunci când untdelemnul se prelingea de pe capul său pe haine și pe sandale?

Dilema tânărului adventist

Adolescentul și tânărul visează frumos, colorat și mare. La fel ca și David însă, ajunge la un moment dat în viață la concluzia că biserica e doar un ghimpe în coastă. Și pleacă. David se refugiază în cetatea Tīclag, în ținutul filistenilor. Pentru că era născut să fie lider, adună în jurul lui 600 de călăreți „răi și de nimic” (1 Sam. 27, 2-9; 30, 22). Orice adolescent tresaltă la gândul că ar putea conduce un club de motocicliști cu atâția membri. David și „băieții lui năzdrăvani” trăiau din expedițiile de jefuire a cetăților păgâne din apropiere. Cu un asemenea palmares, cei care stau cu ochii pe ușa bisericii și vor să iasă, îl văd pe David pe deplin realizat. Doar că realitatea era alta. Realitatea nu se vede în perioada de pace și bunăstare, ci doar în război. E ceva să joci în echipa de fotbal sau de teatru a școlii sau a satului, dar e incomparabil să fii legitimat la o echipă sau o trupă de profesioniști. Adio meciuri de fotbal ocazionale cu tinerii din biserică, sub privirile atente ale slujbașilor, când expresiile picante trebuiau oprite pe la jumătate! Adio repetiții

enervante pentru programele muzicale, când ținuta trebuia aleasă „cu perdea” ca și mișcările de scenă și muzica!

„Domnii filistenilor au înaintat cu sutele și cu miile lor, iar **David și oamenii lui mergeau mai la coadă...**” (1 Sam. 29,1). Doar că atunci când apărem în mijlocul vrăjmașilor lui Dumnezeu, aceștia ne privesc cu scepticism. „Trimite înapoi pe omul acesta, ca să se întoarcă în locul unde l-ai așezat; să nu se pogoare cu noi pe câmpul de bătaie, ca să nu ne fie vrăjmaș în timpul luptei. Și cum ar putea să se facă omul acesta plăcut stăpânului său, decât cu capetele oamenilor noștri? Nu este acesta David pentru care cântau jucând: „Saul și-a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii?” (1 Sam. 29,4-5). Aceasta este dilema noastră, a tinerilor născuți în biserică sau ai căror părinți s-au pocăit între timp. Unde sunt acceptat și împlinit: în biserică sau în afara ei? Unde să îmi fac prieteni? Ce mă fac dacă oscilez între cele două direcții, fără a putea alege? De ce sunt eu așa cum nu e nimeni?

Întrebări fără răspuns?

Dacă rămân în biserică, „Saul” mă fugărește, dar dacă am ales exteriorul bisericii, de ce nu sunt acceptat cu brațele deschise de cei care m-au poreclit „pocăitul”? De ce ni se reproșează mereu: Ce cauți aici? Știu „frații” tăi ce faci tu? De ce nu convoacă primarul o adunare generală pentru a-mi răsplăti curajul de a părăsi familia și biserica cu 1000 de Euro, o sumă bună pentru a sărbători evenimentul cu „tovarășii de breaslă”? De ce domnii filistenilor l-au ținut pe David la coada oștirii? Vitejii nu sunt codași.

Nu am înțeles de ce apostolul Petru (se pare că la o adolescență întârziată) era certat de colegi și chiar de Isus pentru ceea ce spunea când încerca să fie spiritual. De ce până și o slujnică s-a legat de limbajul lui, când a încercat să fie ca toți ceilalți? De ce se scandalizează până azi „lumea bună” din biserică de escapadele lui Samson cu Dalila? De ce a trebuit regele David să se pocăiască în sac și cenușă pentru aventurile lui de la palat și totuși unii „îi mai scot ochii” pentru fapta sa și astăzi? De ce întreabă răutăcios unele surori, dacă samariteanca avea o grupă „20+” cu șase membri? Ei, toți aceștia, nu și-au găsit locul în biserică, iar în lume nu au fost acceptați. De ce? Cu ce au greșit că au fost **niciunde**: nici în biserică, nici în afara ei?

Uneori, fiii întunerului ajung la concluzii foarte luminate: „Achiș a chemat pe David și i-a zis: (...) ești un om curat la suflet și-mi place să te văd mergând și venind cu mine, (...) n-am găsit nimic rău în tine (...), dar **nu ești pe placul domnitorilor. Întoarce-te și mergi în pace...**” (1 Sam. 29,6-7).

Și totuși există soluții

„Lumea” îi respinge pe copiii lui Dumnezeu, care temporar băjbăie în afara bisericii, pentru că se așteaptă ca ei să-și revină. Ei **știu** că acela e locul lor și că le stă bine așa. Petru, după o noapte de plâns, a înțeles acest lucru. Dacă luăm un interviu apei din Marea Galileii, ea ne va spune că mulți pescari și-au răcorit picioarele în valurile ei, dar numai unul a pășit cu ambele picioare afară din barcă și a umblat efectiv pe apă, și acesta a fost Petru. Ologul

vindecat de Petru poate să spună ce bine îi stătea ucenicului atunci când intra pe Poarta Frumoasă în Templu. Adevărata față a lui Samson o pot prezenta obiectiv cele 300 de vulpi, silite să alerge cu 150 de făclii prin câmpurile filistenilor, sau cei 1000 de filisteneni care au murit uciși nu cu o mandibulă de armăsar, ci cu o falcă de măgar. Poporul care a auzit rugăciunea pocăinței și a răzbunării ochilor lui poate spune că îi stătea bine când a prăvălit tot templul filistean peste batjocoritorii săi. Desigur, portretul corect al lui David îl știu urșii și leii care au vizitat, fără bilet de intrare, stâna tatălui său, și cel mai bine Goliat, cel care a fost cea mai mare țință în care a tras vreodată David. Slujitorii de la curtea regelui ne pot confirma că lui David îi stătea bine cu harfa în mână și cu cântece de laudă pe buze. Samariteanca a renunțat la a merge la fântână atunci când toată lumea se adăpostea de căldura soarelui în casă. Ea a devenit o adevărată doamnă după întâlnirea de la fântână și toată lumea putea să spună cât de bine îi stătea așa.

Soluția pentru David a venit tot de la Achiș: „Sculaiți-vă dis-de-dimineață și plecați de îndată ce se va lumina. David și oamenii lui s-au sculat de noapte de tot, ca să plece dimineața” (1 Sam. 29,10-11). Drumul convertirii eficiente începe întotdeauna dimineața, în anii tinereții. Dacă David nu s-ar fi întors să plece din diferite motive, ar fi încrucișat sabia cu frații lui pentru care a luptat altădată și niciodată nu ar fi ajuns să poarte coroana regală.

Tinerilor, ziua încoronării este foarte aproape, se aude deja imnul regal, vreți să vă întoarceți acasă? Doar știți cât de bine vă stă în mijlocul poporului lui Dumnezeu. . . Noi, cei de acasă, care ne-am întors între timp din rătăcirile noastre, vă așteptăm, vă iubim și vrem să fim martori la încoronări. Vespnicia a ajuns pe prag, haideți să pășim dincolo. . . ÎMPREUNĂ!

Beniamin Zeiler,
director,
Departamentul de
Tineret,
Confeința Banat

Noi am experimentat și funcționează!

Oare care să fie cea mai eficientă metodă de dezvoltare spirituală, care să-mi asigure o creștere continuă? era întrebarea care îmi revenea în minte destul de des, de-a lungul anilor, atât mie, cât și celor din jur. Există vreo astfel de metodă?

Pentru că am crescut într-o familie de adventiști, care au avut experiențe speciale în momentul convertirii lor, am avut nevoie să-mi clarific cu precizie calea pe care am ales-o voluntar, și anume aceea de a-L urma pe Isus, căutând noi și noi experiențe de dezvoltare spirituală, știind că nu mă pot baza pe experiențele altora, ci eu însămi am nevoie să gust și să văd cât de bun este Domnul. Așa că am fost nevoită să caut metode care să fie eficiente pentru viața mea personală și spirituală, potrivit firii mele meditative și întoarse spre introspecție. Am fost și sunt pretențioasă în ceea ce reprezintă autenticitatea. Am respins din start duplicitarismul laodicean, falsul și formalismul care se contura în bisericile noastre, dându-mi seama cât de perfid ne atrag aceste ispite într-o religie comodă, uneori lăudată și chiar apreciată de cei mulți, pentru că a-ți pune probleme și întrebări, apoi a le rosti cu voce tare însemna a crea posibile confuzii, a-i deranja sau a-i incomoda pe unii. De-a lungul urcușului la care m-a supus Domnul, am găsit multe metode eficiente, care nu erau neapărat noi, ci erau doar

experimentate din perspective noi pentru mine, dar azi vreau să descriu o metodă eficientă și la îndemâna oricui, care a dat roade în viața noastră, și anume rugăciunea în grup.

Privind înapoi în viața mea, constat că aproape nu a existat un timp în care să nu fi fost implicată în conducerea unei grupe de studiu și rugăciune, fie la noi acasă, fie la adunare, fie într-o sală închiriată, într-un birou, oriunde a fost loc pentru o astfel de întâlnire, dar de anul trecut, am format o grupă specială de rugăciune, formată din elevi de la liceul unde profez. Copiii sunt întotdeauna receptivi pentru nou și foarte deschiși în a crede și a-I cere lui Dumnezeu cu stăruință, provocându-L să-și împlinească promisiunile. Era exact ceea ce aveam nevoie și eu în acele momente: o percepție mai clară și mai concret exprimată a puterii divine.

De ce nu intervine Dumnezeu la fel de direct ca în vechime? De ce nu putem fi și noi oameni ai rugăciunii, prin care Dumnezeu să-i vindece pe cei din jur de bolile lor trupesti sau spirituale? Noi de ce nu suntem în stare să ne rugăm ore în șir, pierzând noțiunea timpului care ne presează și fiind plictisiți de rugăciunile fade, monotone, teologizante, dar golite de sens și știute deja pe de rost ale unor credincioși din bisericile noastre? Oare cum ar fi să ne rugăm o noapte întreagă? Se poate așa ceva? Poți să stai în fața Domnului până primești un semn concret, ca răspuns la ceea

ce ceri? Sau Dumnezeu vorbește doar unora care sunt capabili să-I perceapă răspunsul, deci El nu poate să dea răspunsuri astfel ca mintea noastră neantrenată să le perceapă. Dacă e așa, atunci ori El nu poate să facă un contact cu puterea noastră de a-l recepta, ori noi va trebui să ne antrenăm multă vreme mintea și să ne corelăm faptele cu o viață sfântă, viață cu care nimeni dintre noi nu se putea fâli. Așa că ar fi deplorabil să considerăm că putem să-I pretindem lui Dumnezeu să-și împlinească făgăduințele. Veșnic ne vedem prea nevrednici. La un moment dat, am oprit avalanșa de întrebări la provocarea lui Beniamin, elev într-a X-a, care a spus că este dispus să mi se alăture în rugăciune și să-L vedem pe Dumnezeu lucrând. Așa am început orele de rugăciune de miercuri dimineața, de la 7 la 8. Aceste ore au schimbat percepția noastră asupra a ceea ce poate face Dumnezeu, dacă, în mod stăruitor și consecvent, aduci o problemă înaintea Lui. Ora de rugăciune era **de rugăciune**, și nu de predică, nu de studiu, nu de altceva – eventual povesteam ce nevoi aveam, ce și de ce ceream de la Domnul, pentru cine doream să intervenim. Ne povesteam cum a răspuns Domnul la cererile noastre, dar timpul cel mai mult îl foloseam ca să ne rugăm, fără forme, fără clișee verbale, fără încheieri pompoase, adesea cu lacrimi, simplu, amintindu-ne doar nouă înșine sau amintindu-I Domnului că El a promis

și nu Se poate face de rușine neîmplinindu-Și Cuvântul. Care au fost rezultatele?

O vreme, Domnul a tăcut, adică nu s-a împlinit nimic din ceea ce am cerut, ba chiar părea că lucrurile merg mai rău, singura schimbare era în bucuria nemărginită pe care o simțeam când eram împreună. Știam cu toții că acolo ne era locul,

EXPERIENȚA TA, EXPERIENȚA BISERICII TALE

Care sunt experiențele pe care le-ai avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii

din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr. 116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

că erau minutele cele mai prețioase din toată săptămâna. Ne era de ajuns. Poate că Domnul a tăcut în privința celorlalte răspunsuri până ce ne-a verificat consecvența, până ce noi înșine am învățat că nu e voie să renunțăm, că trebuie să stăruim și să nu ne lăsăm dărâmați, apoi au început răspunsurile. Nu a mai fost nici o ocazie de atunci când să nu fi putut povesti o serie de intervenții supranaturale în rezolvarea problemelor aduse înaintea Domnului: vindecări, familii reîntregite, schimbarea unor persoane până la decizia luării botezului, probleme de disciplină școlară eliminate, examene luate cu succes, creșterea nivelului spiritual al întregii școli, obiceiuri rele părăsite, etc. Avem un număr impresionant de bilețele pe care sunt notate o mare diversitate de probleme pentru care ne-am rugat tot anul școlar. Multe dintre ele au primit deja răspunsuri. Nu le-am aruncat, ci doar am notat pe ele **MULȚUMESC** și le păstrăm ca o aducere-aminte a intervențiilor divine, pentru că noi, oamenii, tindem să uităm așa de repede ce face Domnul pentru noi și ținem mai de grabă minte cererile la care nu am primit răspuns.

Am să povestesc pe scurt câte un răspuns la cererile noastre: două fete, surori, ne-au cerut să ne rugăm pentru bunicul lor care avea piciorul bonav și nu putea, de luni de zile, să coboare din pat. Cred că ne-am rugat două sau trei săptămâni, iar când fetele au plecat acasă și au intrat în casă să-l salute pe bunicul, știindu-l în pat, li s-a răspuns că este undeva prin curte, vindecat.

O fată s-a rugat pentru părinții ei, a căror relație părea că e definitiv compromisă – părea că vor divorța. După un timp de rugăciune, fata ne-a mărturisit cu lacrimi în ochi cum și-a văzut iar părinții ținându-se de mână, cum tatăl a invitat-o pe mama în oraș, cum îi face atenții și par că se privesc cu multă iubire. Inima fetei se bucura, în sfârșit, că norul cel urât al neîubirii și neînțelegerii a plecat din familie, iar noi vedeam cum prin tainicele ițe ale

rugăciunii am adus pacea într-o familie, izgonindu-l pe cel ce distruge relațiile.

Într-o vineri noaptea, un hoț a intrat în biroul soțului meu și a furat un laptop plus alte lucruri, știind că sub nici o formă vineri noaptea nu poate fi nimeni acolo, ci toți sunt retrași serbând ziua sfântă. Soțul meu a bănuțit cine a fost făptașul și i-a cerut prin telefon să înapoieze lucrurile furate, dar persoana respectivă nega fapta. Miercuri dimineața, la ora noastră de rugăciune, după zece zile de la comiterea faptei, am cerut grupei să ne rugăm pentru ca Domnul să influențeze mintea celui om, după ce am avut o dezbatere cu elevii despre cum poate Dumnezeu să influențeze creierul persoanelor care I se opun cu vehemență, care consideră păcatul ca nefiind păcat și care iau Numele Lui în deșert, cu dispreț și nesimțire. Nu am știut dacă să credem sau nu că se va întâmpla ceea ce cerem. Am spus doar Domnului că punem în mâna Lui această problemă. Am rămas șocată când a doua zi, joi, hoțul a dat telefon recunoscându-și fapta, apoi a adus toate lucrurile înapoi. Când a fost întrebat dacă îi pare rău, a spus răsând că nu, și că habar nu are de ce returnează lucrurile. Așa ceva nu a mai făcut, dar că totuși ar vrea să știe cum de am fost atât de siguri că el este făptașul?

Din această experiență, am învățat cu toții mai mult decât faptul că Dumnezeu are grijă de lucrurile noastre materiale. Am învățat că lui Dumnezeu nu-I este imposibil să intre pe terenul interzis al minții date celui rău, dacă este cine să se roage și să dea astfel șansa acțiunii divine. Că nimeni nu este atât de pierdut, încât să nu poate fi mântuit, chiar dacă ar fi vorba de ani de zile de rugăciune. Că unii nu vor fi mântuiți, pentru că nu a fost cine să se roage pentru ei, că Domnul nu poate da buzna în sufletul nimănui cât timp cel rău îl consideră proprietatea lui, dar, dacă cineva se roagă, Domnul are argument pentru a interveni în forță.

Am experimentat ce înseamnă să te rogi o noapte întreagă. Am avut două ocazii de acest gen, în care

ne-am rugat toată noaptea în capela liceului, amintindu-i pe toți aceia care aveau probleme, rugându-ne pentru motive concrete, verificabile, nu pentru generalități greu de cuantificat mai târziu. Am învățat o serie de lucruri despre puterea rugăciunii, despre metode și tipuri de rugăciune, despre eficiența ei, despre puterea lui Dumnezeu, despre faptul că poți fi oricând un om al rugăciunii, că Domnul abia așteaptă să-și găsească oameni care să acorde timp rugăciunii adevărate, simple, eficiente, neformale, dar care se agață cu disperare de promisiunile Lui și i le pretinde pentru împlinire.

Am fost ajutați în depistarea practicării rugăciunii de o serie de cărți și experiențe ale marilor oameni ai rugăciunii, de la care am luat ce este biblic și de ajutor, dintre care amintesc doar câteva titluri. *Discursuri despre trezările religioase* de C. Finney, *Vânt proaspăt, foc proaspăt* de Jim Cimbala, *Triumfători pe genunchi* de E. și L. Harvey și *Răspunsul este rugăciunea* de M. Venden. Cel mai mult ne-a învățat practica, pur și simplu statul pe genunchi cu credință.

În aceste vremuri finale, vom fi salvați nu prin teorie, oricât de corectă, nu prin doctrine, oricât de clare, nu prin predici, oricât de elocvente, nu prin lideri, oricât de talentați. Doar relația personală și experimentarea dependenței de Domnul nostru ne va mai salva din încropeala laodiceeană, respectiv de confuzia sau de provocările vremurilor finale.

Ce vom face acum, dacă a venit vacanța? Ne rugăm unii pentru alții, dar puterea rugăciunii în grup e infinit mai mare, așa că aștept noul an școlar ca să ne reîntoarcem pe genunchi.

Hajnal Bota, profesor,
Liceul Teologic
Adventist Maranatha,
Cluj Napoca

Rabinii și Ellen White

Articolul de mai jos e o întâmplare plină de puterea Duhului Sfânt despre acceptarea lui Mesia de către niște rabini evrei, datorită scrierilor lui Ellen White. Această experiență a fost relatată de maestrul Elfred Lee, cu aprobarea rabinului Joe Kagan, despre Ellen White.

ELFRED LEE

L-am întâlnit pe rabinul Joe Kagan la Institutul Weimar din C. A. Familia lui venise din estul Europei, unde mătușa lui a fost violată în timp ce un preot o supraveghea cu un crucifix în mână, spunând: „Aceasta e ceea ce primești, pentru că L-ai omorât pe Hristos”. Deci puteți să vă imaginați simțămintele multor evrei în ceea ce privește creștinismul.

Creștinii americani erau mai toleranți decât cei europeni. Familia lui s-a mutat în America pe când el era încă tânăr. La vârsta de 13 ani, debutează la Carnegie Hall ca dascăl. Avea o voce superbă de tenor. Primește o educație aleasă, înaltă și devine rabin. L-am întâlnit spre sfârșitul anului 1978, după ce fusese inclus în personalul președintelui Ronald Reagan, în orașul Sacramento, ca om de știință. Dacă erau întrebări despre vreun subiect, el era cel care făcea cercetări și găsea răspunsuri.

Avea o atitudine mult negativistă despre creștinism. Niciodată nu ar fi atins un Nou Testament, în schimb cunoștea Vechiul Testament (Torra) extrem de bine, cum numai un rabin cu înaltă educație îl putea cunoaște. Într-o zi, i-a căzut în mână cartea *Patriarhi și profeți* de Ellen White. A citit-o cu multă uimire și a vrut să știe cine era Ellen White. Aceasta îi era frământarea, când l-am întâlnit.

M-a întrebat cine era Ellen White și ce universitate urmasse. La răspunsul că are trei clase primare, a întrebat, plin de uimire: „Atunci unde a învățat ebraica?” I-am spus că nu a știut niciodată ebraica, dar că a fost cea mai prolifică femeie-scriitor din istorie, *Patriarhi și profeți* fiind doar una dintre multele sale cărți. A fost uimit de cunoștințele ei și a subliniat că informațiile din această carte corespund cu Mishnah (este un comentariu amplu al textului religios ebraic). A fost tradus prima dată în engleză cu 30 de ani în urmă și doar rabinii cu un înalt nivel de educație aveau acces la aceste informații. „*Patriarhi și profeți* este istoria poporului meu și este foarte, foarte exactă”. Mi-a spus că trebuie să știi ebraica, pentru a putea scrie în felul acesta, pentru că structura propozițiilor – ritmul, metrica, aranjarea cuvintelor și a expresiilor – nu este englezească, ci evreiască. Pentru un cunoscător al limbii ebraice, cartea e ca și cum ar fi fost scrisă în ebraică, iar apoi cineva ar fi tradus-o în engleză.

Familia mea și cu mine am dezvoltat o puternică relație de prietenie cu Joe, soția și fiul său. Într-o zi, în timp ce studiam împreună Biblia și unele dintre cărțile lui Ellen White, el mi-a spus: „Sunt convins că Ellen White a fost inspirată de aceeași sursă care i-a inspirat și pe profeții

evrei. Vreau să devin creștin”. Chiar dacă Biblia ebraică e plină de profeții ce arată spre Mesia, numai după ce a citit scrierile lui Ellen White s-a convins că Isus Hristos este împlinirea tuturor profețiilor Torrei. Apoi, a luat Noul Testament, a citit Biblia din scoarță în scoarță și a spus plin de pace sufletească: „Îl accept pe Isus Hristos ca Mesia”.

De multe ori, l-am văzut plângând. Eram în centrul unei comisi de pictură pentru a realiza un tablou numit „Hristos Calea vieții”, pentru sediul Bisericii AZȘ din Washington D.C. El s-a implicat foarte mult în acea pictură. Tabloul original a fost inspirat de James și Ellen White, care au însărcinat un gravor să facă un desen în alb și negru despre subiect. Rabinul mi-a confirmat că ideea lui Ellen White era foarte cuprinzătoare în ceea ce privește întregul Plan al Mântuirii, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, dar că gravorul reprezentase greșit unele amănunte care țin de obiceiurile și cultura ebraică. Așa că mi-a dat multe sugestii pentru a face tabloul cât mai exact din punct de vedere istoric și teologic; în special în ceea ce privește secțiunea despre Sanctuar, scrierea ebraică de pe cruce și scena cu ultima Cină. Mi-a spus să-L pictez pe Isus și ucenicii Săi la o masă de tip oriental, stând pe un covor, pe podea, nu pe

canapele romane, cum au pictat artiștii medievali. După aceea, mi-a spus că era mai bine să fie pictați cu capetele acoperite și așa s-a făcut. Desigur, am pictat vinul, pâinea nedospită, ierburile amare și simbolul lor, exact așa cum erau. A fost de acord cu întregul tablou și am avut o ceremonie sinceră la Biserica AZȘ Auburn, la sfârșitul anului 1979. Joe a compus un cântec în ton cu pictura și s-a așezat la orgă, în timp ce noi dezveleam tabloul. Plângea în timp ce cânta cuvintele pe care Isus le-a spus pe cruce: „Eli, Elia lama sabactani?” Cânta și plângea, plângea și cânta, tremurând din tot corpul. Toți cei din biserică aveau lacrimi în ochi. Vocea sa era atât de melodioasă!

Pictura originală se află în noul sediu AZȘ din Silver Spring, Maryland, unde se găsesc postere și studii despre pictură. N-aș fi reușit niciodată s-o fac atât de elocventă fără inspirația rabinului Kagan și a lui Ellen White. Mi-aș dori ca amândoi să fie încă în viață!

Am fost la botezul lui secret în râul Bear, lângă orașul Sacramento, sâmbătă noaptea, 22 decembrie 1979. Erau prezente patru persoane. Nu i-a spus nici chiar soției sau fiului lor că, din acel moment, era creștin. După ce a ieșit din apa rece, rugându-se lui Dumnezeu și cântând noului său Mesia, a spus: „Acum sunt un evreu complet. Am acceptat Vechiul și Noul Testament și pe Mesia despre care au scris toți profeții evrei.”

De curând, am fost în Europa, împărțind seminarii despre artă și ceva din munca mea arheologică. Mi s-a întâmplat să întâlnesc o familie de evrei. Shalom David era originar din Irak și soția sa din Chile. Ei urmau un colegiu în Europa, unde i-am întâlnit. Această familie de evrei m-a invitat acasă la ei pentru Sabat (cina de vineri seara). A fost cea mai frumoasă ocazie când soția sa și copiii au cântat și au celebrat sosirea Sabatului așa cum făceau evreii de mii de ani. I-am povestit experiența rabinului Kagan și

a rămas surprins. Mi-a spus: „Același lucru mi s-a întâmplat și mie! Mai bine aș fi ars Noul Testament decât să îl ating. Nu voiam să am deloc de-a face cu creștinismul, dar am citit scrierile lui Ellen White și cred că Duhul lui Dumnezeu era cu această femeie. Scrierile ei sunt ca și cum ar fi scrise în ebraică. Poți să auzi clar ritmul ebraic, metrica și expresiile în cărțile sale. Cred, de asemenea, că ea a fost inspirată de aceeași Sursă ca și profeții evrei. M-a ajutat să Îl iubesc tot mai mult pe Isus Hristos, Mesia”.

Tocmai m-am întâlnit ieri cu un alt rabin care locuiește aici în California: rabinul Ben. A fost o continuare a discuției pe care am avut-o cu el Sabatul trecut, împreună cu un grup de adventiști. Am vorbit despre ceremoniile iudaice – la fel ca în cazul rabinului Kagan și al noului meu prieten Shalom David din Europa – și eficiența lor în prevenirea bolilor.

Rabinul Ben mi-a spus că avusese și el aceeași experiență. Urăse Biblia, dar Ellen White l-a adus la Hristos, l-a ajutat să citească Noul Testament și să Îl iubească pe Mesia. Mi-a povestit că fusese să viziteze pe unul dintre cei mai influenți rabini din America. În timp ce discutau, rabinul Ben privea multele, foarte multele cărți din biblioteca acestuia și acolo a văzut cartea *Patriarhi și profeți* scrisă de Ellen White. Rabinul Ben l-a întrebat despre carte și de unde o primise. „De ce ai această carte de un autor creștin?” Rabinul i-a răspuns: „Aceasta este o sursă foarte autoritară în ce privește istoria noastră”.

Recent, am împărțit această mărturie pe TV3 Angels Broadcasting Network (3ABN). Telefonul meu suna zi și noapte din cele mai îndepărtate zone ca India și Australia, spunându-mi: „Am vrea să știm mai multe despre Joe Kagan și Ellen White”.

Cartea *Patriarhi și profeți* poate fi găsită în orice centru de carte adventist.

Traducere: Ana Varadi

Elfried Lee, pictor,
a studiat și a predat la
universități din SUA,
Anglia și Israel

Ce facem cu surplusul?

Un studiu realizat în martie de către US Centers for Disease Control and Prevention prezice că obezitatea va depăși tutunul în topul cauzelor prevenibile de moarte prematură. În prezent, acesta se află în fruntea acestui clasament, cu cel mai mare număr de victime anual.

Una dintre cele mai vizibile, dar neglijate probleme de sănătate publică, obezitatea, a atins proporțiile unei epidemii mondiale, afectând atât copiii, cât și adulții.

Copiii obezi au un risc mult mai mare decât cei cu greutatea normală să aibă cord mărit când vor fi adulți, arată un alt studiu al Universității Tulane, publicat în ediția lunii noiembrie a revistei *Circulation*. Cu cât surplusul de greutate este mai mare, cu atât mai mare va deveni inima sa, cu 21 de ani mai târziu, spun cercetătorii.

Conform unui studiu făcut pe 300 de femei suedeze, femeile care au fost obeze în timpul vieții lor au un risc crescut de a pierde țesut cerebral la nivelul lobului temporal, comparativ cu femeile cu greutate normală. Acest fenomen a fost legat de declinul funcțiilor cognitive și de risc crescut de maladie Alzheimer. Explicația ar putea fi stresul oxidativ suplimentar datorat grăsimilor, ateroscleroza cauzată de grăsimi (proces ce limitează aportul de sânge oxigenat la nivelul creierului) și eliberarea, sub influența grăsimilor, de hormoni și factori de creștere periculoși pentru substanța nervoasă, spun cercetătorii suedezi. IMC* crescut a justificat aproape 8% din toate demențele, afirmă Gustafson, conducătorul studiului. IMC a fost răspunzător de o creștere a riscului de atrofie de lob temporal de 11 până la 14 procente pe unitate IMC. Această descoperire se corelează logic cu una

anterioară, care stabilea o relație cauzală între IMC crescut la vârsta adultă și creșterea riscului de maladie Alzheimer, remarcă William Thies, vicepreședintele Departamentului Științific al Asociației Alzheimer.

La o întâlnire a Asociației Americii de Nord, pentru studiul obezității, s-a tras un semnal de alarmă asupra dispunerii abdominale a grăsimii. Prea multă grăsime pe abdomen crește riscul de disabilități în anii următori, concluzionează studiul făcut pe 9.000 de persoane, cu vârste cuprinse între 45 și 64 de ani. Astfel, urmările pe o perioadă de 9 ani, acestea au demonstrat afectarea progresivă a capacității de a se îngriji și de a îndeplini treburi casnice. Gradul de disabilitate a fost proporțional cu cantitatea de grăsime abdominală.

Adăugați la acestea asocierea frecventă: obezitate, diabet, hipertensiune arterială, creșterea

PENTRU SĂNĂTATEA TA

Încearcă și vezi!

Care este cea mai bună modalitate de a trece la o dietă strict vegetariană?

Pur și simplu să treci la ea! Dacă ești dependent de carne, hrana vegetariană poate deveni prietenul tău cel mai bun. Începându-ți dimineața cu un mic dejun sățios, alcătuit din fructe, cereale și verdețuri, ți se va face mai greu foame în decursul zilei. Dacă te rezumi la leguminoase, verdețuri, cereale integrale și fructe, în loc să consumi hrană pe bază de carbohidrați sau pâine albă, în perioada de tranziție, vei fi mai puțin înclinat să apelezi la mâncărurile nesănătoase cu carne.

Asigură-te că mănânci suficient, pentru ca hormonul responsabil cu apetitul, și anume leptina, să nu-ți facă probleme. O dietă cu puține grăsimi, vegană (fără ouă și produse lactate) exclude cele mai periculoase tentații culinare. Și, în scurt timp, vei descoperi că poftestă la ceea ce îți face bine! (*Four your good health*, Charles Mills)

riscului de cancer și îmbătrânirea prematură (datorită excesului de radicali liberi, consecutiv surplusului caloric) și veți intui viitorul sumbru al celor peste 300 milioane de obezi din întreaga lume.

„De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură?” (Is. 55,2) Avem aici, în cuvinte simple o definiție tulburătoare a stilului nostru de viață. Stimulați de reclame agresive, risipim bani pe alimente rafinate care nu hrănesc și nici nu satură. Deși au valoare nutritivă mică și nu constituie o hrană în adevăratul sens al cuvântului, acestea au densitate calorică mare (sunt bogate în energie), reprezentând una dintre cauzele obezității.

Cauza fundamentală este un dezechilibru pe termen lung între aportul de energie provenit din alimente și consumul/cheltuiala de energie prin activitate fizică. Altfel spus, urmare a prosperității materiale, mâncăm mai mult și suntem mai puțin activi.

Așadar, soluția – pe care noi o întrezărim după băjbări printre diete – este simplă și cu eficiență garantată. Ea constă în adoptarea unui stil de viață sănătos, cu alcătuirea fiecărei mese din cereale, fructe și legume (alimente bogate în glucide complexe, sursa de energie preferată de organism), activitate fizică suficientă și evitarea obiceiurilor dăunătoare (de exemplu „ciugulitul” între mese).

„Împarte-ți pâinea cu cel flămând...și vindecarea ta va încolți repede”.

**IMC – indicele de masă corporală este un indicator mai fidel al stării de nutriție decât greutatea.*

$$IMC = \frac{\text{greutatea (kg)}}{[\text{înălțimea (m)}]^2}$$

dr. Magda Ionescu,
Comunitatea
Ploiești – Betel

Să ne cunoaștem familia adventă...

Coreea este o peninsulă a continentului asiatic, cu o suprafață de 220.900 km² și o populație de aproape 70 de milioane de locuitori. În urma războiului din 1950-1953, se împarte în Republica Populară Democrată Coreea (Coreea de Nord) și Republica Coreea (Coreea de Sud).

Literatura creștină circula în Coreea încă din secolul al XVII-lea. A urmat o perioadă de persecuție crâncenă, dar credința creștină nu a putut fi distrusă. Dimpotrivă, în secolul XIX, John Ross un prezbiterian din Scoția vine, învață limba și traduce pentru prima dată Noul Testament în limba coreeană. Au fost apoi distribuite peste 10.000 de exemplare ale Noului Testament așa încât comunități întregi au adoptat credința creștină, fără să fie un misionar care să le predice.

Adventismul a ajuns în Coreea la începutul secolului printr-un prezbiterian coreean, care a fost botezat în Hawaii. Experiența lui pare venită din biserica primară: în timp ce aștepta vaporul spre casă, a văzut sigla unei Biserici Adventiste. După ce a stat de vorbă cu misionarul, a fost convins de adevăr și înainte să plece a cerut să fie botezat. Pe vapor a stat de vorbă cu un alt coreean care a fost convins și el, cerând ca aceste adevăruri să le fie predicate și prietenilor lui. În curând, 35 de persoane păzeau Sabatul.

De îndată ce au sosit primii misionari, aceștia au dezvoltat, pe lângă latura evanghelică, și pe cea de publicații-educatională și medicală. În 1915, au fost hirotoniți primii pastori adventiști coreeni.

În perioada celui de-al Doilea Război Mondial, toți oficialii străini ai bisericii au fost nevoiți să părăsească țara. Cei ce au rămas au fost fie închiși, fie au fugit în munți, unde au stat până la terminarea războiului, studiind mai departe Biblia și cărțile Spiritului Profetic.

În 1953, când Coreea de Nord și-a închis granițele, erau 800 de membri adventiști. De atunci se cunosc foarte puține lucruri despre ei. Biserica Mondială s-a implicat mai mult pe linie umanitară. Chirurghi de la Loma Linda au vizitat Coreea de Nord, destul de frecvent pentru efectuarea de operații, în timp ce ADRA a deschis în capitală o brutărie care produce pâine pentru 25.000 de copii infometați. În Coreea de Sud sunt în prezent peste 183.000 de membri și 700 de biserici.

Instituțiile de educație sunt cele mai eficiente mijloace de câștigare de suflete în Coreea de Sud. Universitatea Sahmyook este cea mai mare școală adventistă din lume, numărul elevilor, studenților și al profesorilor depășind la un loc 9.000 de persoane. Dar aceasta nu este singura școală adventistă din Coreea. Un mare succes îl au și școlile adventiste de limbă engleză, unde, în fiecare zi, 38.000 de studenți (250.000 pe an) din elita societății vin aici să învețe limba engleză. Mai mult de 1.000 dintre ei sunt botezați în fiecare an.

Pe lângă acestea, instituțiile medicale adventiste se bucură de un mare prestigiu în țară. Spitalul adventist din Seul are 400 de paturi, iar cel cu specific dentar tratează anual peste 50.000 de oameni. Și acesta doar în capitală. Casa de editură lucrează și ea sub același simțământ al urgenței și al înaltei chemări la slujire.

Coreea este, de asemenea, centrul principal al proiectului „Mișcarea Pionierilor Misionari”, care urmărește trimiterea a 100 de pastori în zone albe din altă țară decât cea natală, pe o perioadă de minimum 6 ani, pentru înființare de noi biserici. În prezent, 28 de pastori, împreună cu familiile lor, lucrează în cadrul acestui proiect.

Și toate acestea nu sunt decât un crâmpci al ceea ce oamenii Îl lasă pe Dumnezeu să facă prin ei.

Adrian Neagu,
pastor asistent, Conferința Oltenia

SCOAR – o nouă identitate

În perioada 16-18 iunie 2006, la Târgu Mureș, s-a desfășurat a XVIII-a sesiune SCOAR. Sâmbătă dimineața, Remus Bența, președintele SCOAR, a anunțat deschiderea oficială a sesiunii și a prezentat invitații speciali, dintre care amintim: dr. Dorin Florea – primarul orașului Târgu Mureș; Audrey Balderstone – președintele ASI Europa; dr. Gerhard Padderatz – președintele ASI Germania; Criatiane Theiss – președintele ASI Elveția. Primarul orașului a scos în evidență rolul pe care îl are Biserica Adventistă și în mod special oamenii de afaceri adventiști în îmbunătățirea climatului moral și social în județul Mureș, prin influența pozitivă pe care o exercită în societate.

Într-un cadru festiv, Audrey Balderstone, președintele ASI Europa, a reînnoit invitația de afiliere a organizației SCOAR România la ASI Europa, iar acest lucru a avut loc sâmbătă după-amiază, când președintele SCOAR, Remus Bența, și președintele ASI Europa, Audrey Balderstone, au semnat protocolul de afiliere la ASI Europa. Începând cu această zi, organizația oamenilor de afaceri a primit o nouă identitate, numindu-se ASI – Asociația Adventiștilor de Suport și Inițiativă. Cu această ocazie, au fost prezentate proiectele ce urmează să se desfășoare în perioada iulie 2006 – iulie 2007. Suma la care s-au angajat membrii ASI România pentru susținerea acestor proiecte este de 338.000 Euro, precum și motto-ul asociației – „Suntem una în slujirea Lui”. Fratele Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române, a subliniat rolul îl are pe care organizația în promovarea unui creștinism practic și o bună colaborare cu organizația bisericii.

În program au fost și puncte muzicale, susținute de corul „Laudate Domini” din Târgu Mureș, formațiile Adoramus, Excelsis, Peregrinii și Laudaie Cristi.

(Ioan T. Câmpian / AARC)

Familia în misiune

În perioada 23-25 iunie 2006, la Moeciu, s-a desfășurat una dintre taberele de licurici ale Conferinței Muntenia, sub titlul: *Mănunchi de lumină*. Cei 100 de participanți, părinți și copii, au avut ocazia de a descoperi împreună, pe parcursul zilelor de tabără, frumusețea timpului petrecut în familie, dar și bucuria misiunii în familie. În afara focurilor de tabără, a drumețiilor, a devoționalelor centrate pe mănunchiul de lumină pe care îl constituie familia, probabil că una dintre cele mai atractive activități a fost cea în care au fost implicați atât participanții taberei, cât și copiii din Moeciu. Duminică dimineața, părinți și copii au mers la Moeciu pentru a le oferi copiilor de acolo invitații în vederea participării, în cursul după-amiezii, la o serie de jocuri și activități menite să le facă o zi de vacanță mai frumoasă. În ciuda ploii care s-a oprit cu doar 5 minute înainte de ora întâlnirii, în jur de 20 de copii însoțiți de părinții lor au venit în tabăra de licurici de la Moeciu, petrecând împreună cu cei de acolo un timp plăcut, care va rămâne cu siguranță în mintea lor.

(Cristina Neagu / AARC)

Înființarea filialei Baia-Mare a Asociației „Exploratori pentru viitor”

În data de 12 mai 2006, s-a înființat filiala Baia-Mare a Asociației „Exploratori pentru viitor”. Numeroasele proiecte desfășurate acolo de către exploratorii din comunitatea locală, conduși de fratele Ionică Miholcan, au promulgat imaginea Asociației și a bisericii într-un mod deosebit, atrăgând o serie de parteneriate, cu diferite organizații locale, astfel că un asemenea pas s-a dovedit a fi potrivit.

(Cristina Neagu / AARC)

Ș T I R I

Festivalul de Tineret de la Țigănești

Sabatul din 24 iunie 2006 a fost pentru biserica din districtul Țigănești, Teleorman, împlinirea făgăduinței Scripturii, cu referire la tineri: „Poporul Tău este plin de înflăcărare, când Îți aduni oștirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua” (Ps. 110,3).

Festivalul tinerilor, intitulat „Atât de aproape de cer”, încheie ciclul de întâlniri de district, care a început la Calomfirești, în iulie 2005, și a continuat la bisericile Țigănești 2 și 3. „Plină de înflăcărare, oștirea Domnului”, în cântări, poezii și teme frumos prezentate, a întărit credința că suntem atât de aproape. Impresionați până la lacrimi, cei în vârstă au laudat pe Domnul, văzând în tinerii „cu podoabe sfinte” viitorul Bisericii Adventiste. Fr. George Șchiopu, directorul Departamentului de Tineret al Conferinței Oltenia, i-a încurajat pe cei prezenți să-L urmeze în viața lor pe Isus Hristos, Mielul din Apocalipsa, care ne-a garantat biruința prin sângele Său.

(Silvestru Ciomei / AARC Oltenia)

Încă trei clase aprobate de Ministerul Educației pentru Liceele Adventiste

Vă informăm că pentru Liceul Teologic Adventist din București, Ministerul Educației a aprobat încă o clasă a IX-a, filiera teoretică, profil uman, specializarea științe umane și sociale. De asemenea, pentru Liceul Teologic Adventist „Maranatha” din Cluj au fost aprobate două clase de teologie adventistă – în total 56 de locuri.

(Andreea Lăpădat / AARC)

Centru „Sola Scriptura” la Arad

Conferința Banat vă anunță cu bucurie deschiderea primului centru cu librărie și bibliotecă din Conferință, acesta fiind al 15-lea centru la nivel național. Centrul „Sola Scriptura” e situat în Arad, pe str. Feleacului, lângă centrul comercial Jackson. Pe această cale, mulțumim celor care, în rugăciunile lor, au sprijinit lucrarea „Sola Scriptura”.

(Paul Bucur / AARC Banat)

Acțiunea umanitară la Târlîșua

Duminică, 25 iunie 2006, în localitatea Târlîșua, județul Bistrița Năsăud, s-a desfășurat o acțiune de sprijin a persoanelor afectate de inundații. Au participat membri ADRA, pastorii Ștefan Pelin și Tibor Szasz, precum și tineri voluntari din localitățile Teaca, Ocnița, Sărmaș, Nuseni.

Acțiunea s-a materializat în pregătirea unor pachete alimentare (conserve și hrană rece, dar și masă caldă, gătită de surorile din comunitățile amintite) și pachete cu obiecte de igienă, indispensabile în condițiile critice din zonă.

Cei aproximativ 30 de tineri voluntari au participat la îndepărtarea aluviunilor din casele și curțile oamenilor, dar și la împărțirea donațiilor, în condițiile în care la multe gospodării nu s-a putut ajunge cu nici un mijloc de transport, singura posibilitate la îndemână fiind mersul pe jos. Am fost plăcut impresionat de dispoziția de slujire a acestor tineri care, atunci când am ajuns noi (în jurul orei 9), erau în haine de lucru, echipați cu lopeți și găleți, dornici să continue activitatea începută încă de dimineață. Mai mult, au promis că vor repeta acțiunea într-un gest de solidaritate cu semenii lor care sunt acum în nevoie.

Am plecat de acolo, urzind noi proiecte și amintesc aici intenția de a construi alte câteva case, în funcție de fondurile disponibile. În vederea acestui lucru, așteptăm și investiția dumneavoastră materială sau de suflet, așteptăm voluntari, astfel încât să fim încurajați în inițiativele pe care ni le asumăm împreună.

Pentru detalii sau alte informații, vă stăm la dispoziție la telefon 021 / 25.25.117 sau la e-mail: director@adra.ro

(Cornel Roman / ADRA România)

Caravana pe două roți

48 de tineri cicliști din zona Moldovei au parcurs împreună, în două zile (25-26 iunie 2006), ruta Roman – Târgu Neamț – Poiana Largului – Bicaz. Călătoria lor, desfășurată sub numele *Caravana Sănătății*, a inclus și

vizitarea unor puncte de interes, cum ar fi o rezervație de zimbri sau casa memorială a lui Ioan Creangă. Pentru a-și merita numele, *Caravana Sănătății* a organizat și o serie de activități antifumat în orașul Tg. Neamț, în colaborare cu tinerii din orașul respectiv.

(Cristina Neagu / AARC)

„Școala evangheliștilor”

Au fost zece zile ca la Cincizecime. Între 16-25 iunie, la Stupini, s-a desfășurat „Școala evangheliștilor”, la care au participat aproximativ o sută de evangheliști, repartizați în ani de studii. Dacă ar fi să caracterizez printr-un singur cuvânt această întâlnire, atunci aș folosi cuvântul „rugăciune”. O pasiune fierbinte de a comunica cu Mântuitorul nostru nu am văzut de mult la astfel de întâlniri. Poate și pentru faptul că seminarul despre rugăciune a creat o perspectivă atât de luminoasă pentru viața celui chemat în misiune. Cursurile care au fost apreciate mult de misionari, ca fiind cu impact, s-au amestecat cu cântece și experiențe în fața cărora șovăiala și nesiguranța în credință au fost demolate. Convertiri uimitoare, care au fost relatate, au scot din rokeri, alcoolici, deșinuți, creștini de formă sau oameni ai străzii adevărate exemple de creștini de înaltă ținută morală și spirituală, care nu știu altceva decât să-I mulțumească și să-L slăvească pe Dumnezeu prin misiune și sacrificiu. O altă dorință aprigă este aceea de a absorbi cunoștințe și condeie tot mai specifice rolului de „pescari de oameni”.

Grupele mici, organizate pentru cunoaștere, rugăciune, mărturisire, au creat un cadru de familie de o mare intimitate relațională, model de lucru pentru ceea ce urmează să se întâmple în zonele de activitate misionară. Pe o plajă cu oameni de la 12 la 80 de ani, cu preponderență tineri, lucrarea de misiune vorbește fiecărui membru și fiecărui prieten al bisericii că nu sunt limite de vârstă în slujire.

(George Uba / AARC)

Ș T I R I

Parabole cu licurici

În perioada 19-25 iunie 2006, la Vatra Dornei, s-a desfășurat o tabără pentru licuricii din Conferința Moldova, la care au participat copii între 7-11 ani. Cei 70 de participanți au avut în centrul activităților lor parabolele din Biblie, „Parabole” fiind și numele taberei. Printr-o serie de activități, jocuri, concursuri, drumeții, devoționale, ei au descoperit împreună noi sensuri ale acestora și felul în care le pot aplica la nivelul vârstei lor.

(Cristina Neagu / AARC)

Tineri în misiune

În data de 3 iulie 2006, un grup de tineri din districtul Mediaș împreună cu pastorul s-au hotărât să facă un act de binefacere pentru cei afectați de calamitățile naturale. Au fost susținuți de bisericile districtului, care au organizat o colectă în acest sens.

În urma acestei colecte s-au făcut 100 de pachete cu alimente. Pe lângă hrană, pachetul a mai conținut și o carte pentru sufletul celor năpăstuiți, *Pași spre fericire*. Colaborând cu ADRA România, au fost sfătuiți să meargă în județul Bistrița, în localitatea Târlîșua. Imaginile care aveau să-i întâmpine pe tineri au fost de-a dreptul șocante. Primăria locală i-a susținut în demersul lor, îndemnându-i spre cele mai afectate zone ale satului. Cu toate că în 15-20 de minute apa le-a spulberat agoniseala de-o viață, unora luându-le chiar și pe unii dintre membrii familiei, totuși oamenii au răspuns pozitiv la apelurile tinerilor de a se încrede în Dumnezeu. Nu erau supărați pe Dumnezeu, ci, din contră, erau mulțumitori că El le-a păstrat ce le era mai scump – viața. Aceasta a fost o lecție pe care grupul de tineri a învățat-o, aceea că, oricât de grele ar fi încercările vieții, singura salvare rămâne Dumnezeu. (Claudiu Mihanoș / AARC Transilvania de Sud)

Operațiunea de salvare

– Deschidem știrile de la această oră cu informații despre doi bărbați care au rămas blocați în peștera McMinnville County, spuse prezentatoarea TV. Din pricina temperaturii în scădere din noaptea aceasta, echipa de salvare va trebui să lucreze contra cronometru pentru a ajunge la cei doi excursioniști, care au anunțat că au hainele ude, le este frig și sunt extenuați. Mai multe amănunte ne dă corespondentul nostru, Amos Smith.

– Amos, ce poți să ne spui la această oră?

Dan a dat volumul mai mare, pentru a înțelege mai bine restul reportajului.

– Da, Sheila, spuse Amos, reporterul. Trei tineri, care au puțin peste douăzeci de ani, au intrat astăzi în peșteră, într-o excursie de explorare. Peștera în care au intrat are o pantă abruptă de peste nouă metri. La nivelul superior, au legat o funie pe care să coboare panta și, la plecare, să poată urca înapoi. Dar se pare

că excursia de astăzi a fost atât de obositoare, încât doi dintre ei nu au mai avut putere să urce la loc. Numai unul dintre ei a reușit și a chemat ajutoare.

– Amos, cum se prezintă situația pentru echipa de salvare?

– Sheila, personalul de salvare consideră că aceasta este o situație dificilă. Gura peșterii se află la un kilometru de drum, iar tinerii se află la încă jumătate de kilometru în interiorul grottei. Ei poartă doar cămăși și blugi, și sunt uzi până la piele. Acum, afară, temperatura este sub zero grade, iar salvamontiștii au de făcut o operațiune contra cronometru, pentru a ajunge la tineri înainte ca aceștia să înghețe. Prietenul lor, care a reușit să iasă, spune că cei doi sunt prea slăbiți ca să poată colabora. Acum, totul depinde de salvatori pentru găsirea și recuperarea victimelor, înainte de a fi prea târziu. Sheila?

– Amos, îți mulțumim. Continuăm știrile...

Dan închise televizorul.

– Sună foarte grav povestea asta, spuse el.

– Așa este, replică tata. Cei doi tineri sun norocoși că prietenul lor a reușit să urce și să cheme ajutor.

– Crezi că îi vor scoate în timp util? întrebă Dan.

– Salvamontiștii sunt obișnuiți cu astfel de probleme, răspunse tata. Sunt o mulțime de peșteri în zonă, iar ei sunt antrenați pentru asemenea operațiuni de salvare. Știi exact unde se află victimele: asta le este de mare ajutor. Nu va fi nevoie să piardă timpul, încercând să-i găsească. Cu siguranță au pregătit deja haine uscate, păături și băuturi calde, pentru a-i ajuta pe tineri să se încălzească de îndată ce vor fi scoși din grotă.

– Nu ar fi avut nicio șansă, fără echipa de salvare, nu-i așa?

– Nu cred că ar fi reușit, încuviință tata. Au nevoie de cineva care să-i scoată.

Ora familiei

Marți, sau într-o altă zi, la alegere, invită-ți familia la altarul de închinare.

- În povestirea pe care tocmai ai citit-o, cu cine sau cu ce te asemeni tu? Cine îl reprezintă pe Satana? Dar pe Dumnezeu?
- Citește povestirea biblică redată în 1 Samuel 14,1-23. Pe cine a salvat Ionatan?
- Întreabă-i pe adulții din familia ta dacă au fost vreodată salvați dintr-o situație periculoasă. Ce părere sau sentimente au avut față de cel care i-a salvat?
- De ce crezi că unii oameni îi ajută și îi salvează pe alții? De ce crezi că Dumnezeu face toate acestea?
- Cântați un cântec despre mântuirea pe care ne-o oferă Dumnezeu, din mâna lui Satana, și despre dragostea Sa minunată.
- Mulțumiți-I lui Dumnezeu, pentru că este Salvatorul care știe întotdeauna unde ne aflăm și cum să ne salveze din capcanele lui Satana.

Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review,
Februarie 2001

„Fac totul pentru Evanghelie”

DUMITRU POPA

„Fac totul pentru Evanghelie, pentru a putea să-mi îndeplinesc partea ce o am în vestirea ei” (1 Cor. 9,23 NEB).

Într-un timp al comunicării prin computer, prin e-mail sau SMS-uri, mai simțim oare nevoia de a vorbi liniștiți de la inimă la... inimă?

În goana după ceva senzațional, după dispute și discuții teologice savante, ne mai putem opri oare, aplecându-ne cu multă lepădare de sine și interes, ca să ascultăm cu sensibilitate bătăile ritmice ale unei inimi? Mai putem oare comunica sincer, abordând problemele esențiale ale lucrării chemării noastre?

Și câtă nevoie avem de a ne deschide inimile șopței Duhului lui Dumnezeu, dar și unii față de alții!

Apostolul Pavel dădea mărturie despre realitatea vieții și a lucrării sale atunci când spunea corintenilor: „Fac totul pentru Evanghelie”.

El făcea acest lucru, pentru că Evanghelia era foarte prețioasă pentru el. De asemenea, el era bucuros, pentru că putea „să-și îndeplinească partea ce o avea în vestirea Evangheliei”, așa cum redă acest pasaj traducerea New English Bible. În traducerea lui Cornilescu... „Ca să am și eu parte de ea”.

Aici, avem principalul motiv care l-a călăuzit pe apostolul Pavel în tot ceea ce a făcut pentru Evanghelie. El era foarte conștient de iubirea pe care Domnul Hristos a manifestat-o față de omul păcătos, convins fiind de realitatea „puterii învierii Lui”, ca și a forței răscumpărătoare a milei lui Dumnezeu, fapt ce l-a inspirat o pasiune nemărginită pentru salvarea celui păcătos, oricât l-ar fi costat aceasta.

Aceasta este și ar trebui să fie experiența tuturor acelor în care Duhul lui Dumnezeu este prezent și este lăsat să lucreze. Unii ca aceștia trăiesc numai pentru a face voia lui Dumnezeu.

Acesta era punctul central al nădejzii marelui apostol al neamurilor,

și anume bucuria de a avea partea lui în proclamarea Evangheliei. Astfel se manifesta iubirea lui pentru cei pentru care lucra, iubire ce l-a determinat pe Moise, cel care a vorbit gură către gură cu Dumnezeu, să fie dispus să ceară ca numele lui să fie mai degrabă șters din cartea vieții, dacă Dumnezeu nu acorda iertarea Sa poporului care păcătuisese (Exodul 32,31.32).

Câtă iubire dumnezeiască și împreună-simțire! O... cât mai avem încă de învățat!

În anul de grație 2006, în Uniunea Română, tinerii mei conlucrători, generația mai tânără de slujitori ai lui Dumnezeu, au preluat, în ultimii ani, cauza Evangheliei Sale. Forța și capacitatea lor, tehnica din dotare, mijloacele de deplasare de care dispun și multe altele ar trebui să constituie un imbold pentru o desăvârșită aducere la îndeplinire a lucrării chemării lor.

Și cu toate acestea, la „firul ierbii” se simte nevoia unor slujitori ai Evangheliei, care să facă apostolat, slujitori plini de iubire dumnezeiască și care să „pască mielusei, oițele și oile” turmei lui Dumnezeu, slujitori care să hrănească turma cu „pâine cerească” nu cu paiele uscate ale unei „filozofii deșarte”, și să nu se adape din „găleți clocite”.

Se simte nevoia unor slujitori ai Evangheliei, care să nu mai fugă de la datorie, ci să se supună chemării divine. Slujitori care să stea pentru adevăr, chiar dacă s-ar prăbuși cerul. Slujitori care să nu coboare de pe platforma Adevărului veșnic, punând sub semnul întrebării învățăturile clare ale Sfințelor Scripturi. Slujitori ai cauzei lui Dumnezeu, care să-și ia timp și să se identifice cu turma pe care o păstoresc. Slujitori a căror preocupare prioritară să nu fie procurarea de bunuri trecătoare, ci să manifeste în lucrarea lor un puternic spirit de sacrificiu și lepădare de sine.

Așa s-a edificat această biserică și așa se va și încheia.

Elementul esențial în experiența și slujirea creștină este manifestarea prezenței și a iubirii divine în viața și slujirea noastră.

Este de o importanță capitală ca slujirea noastră să fie adusă la îndeplinire în spiritul iubirii dumnezeiești și al slujirii manifestate în lucrarea Domnului Hristos. Despre El, inspirația divină ne spune că Acela care i-a iubit pe ai Săi până la... capăt, ... n-avea unde să-și plece capul. Pionierii lucrării din țara noastră, asemenea lui Nicodim, și-au cheltuit viața și averile pentru cauza lui Dumnezeu și a Evangheliei Sale. Noi? Ce ar trebui oare să spună omul lui Dumnezeu Elisei, ghehazilor moderni din ziua de astăzi?

„Este oare acum vremea de luat argint, haine, măslini, vii, oi, boi, robi și roabe?” (2 Regi 5,26). Este oare acum vremea să alergăm după lucrurile acestei lumi și să lăsăm de izbeliște turma încredințată? Sau slujitorii Domnului ar trebui să plângă între tindă și altar și să facă... totul pentru Evanghelie, ca să se poată bucura de binecuvântarea slujirii ei.

„Căci această lucrare nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul!”

Am puternica încredințare că Dumnezeu veghează asupra bisericii Sale și El Își va curăți... aria și astfel va da bisericii Sale forța Ploii Târzii, pentru încheierea lucrării, ca să putem spune și noi plini de nădejde și încredere: „Amin, vino, Doamne Isuse”.

Dumitru Popa, pastor pensionar, președinte al Uniunii Române între anii 1975-1990

Noi apariții editoriale la

Casa de Editură „Viață și Sănătate”

Cele Zece Porunci sub atac

Refuzul președintelui Curții de Justiție a Statului Alabama de a se supune hotărârii Curții Federale de a îndepărta din rotonda tribunalului monumentul Celor Zece Porunci a stârnit polemici aprinse și a readus în atenție atitudinea față de Decalog. De aici a pornit și cartea de față, care își propune să arate importanța vitală a Poruncilor pentru societate, dar și pentru fiecare individ, iar felul în care este abordată problema înțelegerii Poruncilor face ca lectura să fie captivantă și de un real folos.

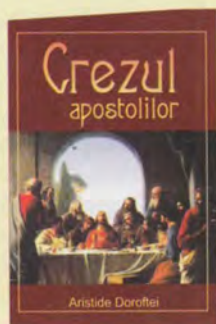
4,5 RON

Adevărul despre Maria Magdalena

În contextul creat de recenta trezire a interesului față de acest personaj biblic din ce în ce mai controversat, cartea aceasta aduce clarificare. Studiul experienței Mariei Magdalena prezintă minunea transformării care se produce în acela care vine și rămâne la picioarele lui Isus, mai întâi apăsător de rușine și ocară, apoi plin de dorința de a afla mai mult, de a jertfi, de a sluji și, în final, plin de bucuria mântuirii.

7,5 RON

Crezul apostolilor

Apostolul Pavel spune în Epistola către Efeseni 4,5: „Este un singur Domn, o singură credință...”

Dar cum a fost această credință la început? Credința mea de azi este ea asemenea celei propovăduite de Hristos și de apostoli? Cartea lui Aristide Dorotei aduce în atenția cititorului bine cunoscuta declarație de credință, numită „Crezul apostolic”, pe care o aprofundează din perspectiva biblică, reliefând nu doar o colecție de adevăruri frumoase și larg acceptate, ci și adevărata lor semnificație, care îl responsabilizează și-l transformă pe credincios. În urma lecturii, cititorul va înțelege că a crede înseamnă a asculta.

6,0 RON

Comori din pământ

Este o invitație la călătorie prin lumea Bibliei, cu sapa arheologului și condeiul pastorului. Este prima carte din colecția *Arheologia și Biblia*. Ce interes ar putea prezenta arheologia pentru omul vremii sfârșitului? Arheologia biblică descoperă dovezi despre un trecut pe care se sprijină prezentul nostru și ne întărește credința în descoperirile Bibliei despre viitor.

5,0 RON

Incredibile aventuri din lumea copiilor

Este o carte cu ilustrații color, la fiecare pagină, pentru părinți și bunicii care nu mai știu ce să le povestească frumos și înțelept copiilor și, de asemenea, pentru cei mici, care așteaptă tot timpul ceva nou pentru ei!

Așa cum arată și titlul, *Incredibile aventuri din lumea copiilor* este o culegere de povestiri pentru, cu și despre copii.

7,0 RON

Casa de Editură
Viață și Sănătate

Pentru a procura cărți și reviste editate la Casa de Editură „Viață și Sănătate”, contactați responsabilul cu literatura din comunitate. Pentru comenzi, sunați la telefonul 021/323 00 20 sau accesați site-ul www.viatasanasanate.ro/adventist